

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 141

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

20 czerwca 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Zawiadomienia

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 141/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 129 z 6.6.2009.....

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 141/02

Sprawa C-362/06 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Aili Oksanen, Olli Tanner, Leena Tanner, Aila Puttonen, Risto Tanner, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, MTK:n säätiö przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Republice Finlandii, Królestwu Hiszpanii (Odwołanie — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Ustalony na mocy decyzji Komisji wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na borealny region biogeograficzny — Dopuszczalność wniesienia przez osoby fizyczne lub prawne skargi o stwierdzenie nieważności takiej decyzji)

2

PL

Cena:
18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2009/C 141/03	Sprawa C-202/07 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek usług dostępu do internetu o wysokiej przepustowości — Drapieżne ceny — Odzyskanie poniesionych strat — Prawo do zrównania cen)	2
2009/C 141/04	Sprawa C-260/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona — Hiszpania) — Pedro IV Servicios, S.L. przeciwko Total España SA (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 81 WE — Umowa o wyłączną dostawę paliw silnikowych i innych paliw — Wyłączenie — Rozporządzenie (EWG) nr 1984/83 — Artykuł 12 ust. 2 — Rozporządzenie (EWG) nr 2790/1999 — Artykuł 4 lit. a) i art. 5 lit. a) — Okres wyłączenia — Ustalanie ceny detalicznej)	3
2009/C 141/05	Sprawy połączone C-261/07 i C-299/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van koophandel te Antwerpen — Belgia) — VTB-VAB NV (C-261/07), Galatea BVBA (C-299/07) przeciwko Total Belgium NV (C-261/07), Sanoma Magazines Belgium NV (C-299/07) (Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Przepisy krajowe zakazujące składnia konsumentom ofert wiązanych)	3
2009/C 141/06	Sprawa C-287/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii 23 kwietnia 2009 r. (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/17/WE — Procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych — Nieprawidłowa lub niepełna transpozycja — Brak transpozycji w przepisany terminie) ...	4
2009/C 141/07	Sprawa C-292/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Nieprawidłowa lub niepełna transpozycja — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	5
2009/C 141/08	Sprawa C-331/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Prawo paszowe i żywnościowe — Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 — Niedostateczny stan liczby służb właściwych w zakresie kontroli weterynaryjnych)	5
2009/C 141/09	Sprawy połączone C-352/07 do C-356/07, C-365/07 do C-367/07 oraz C-400/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — A. Menarini Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, FIRMA srl, Laboratori Guidotti SpA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA (C-352/07) przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) przy udziale Sanofi Aventis SpA, Sanofi Aventis SpA (C-353/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), IFB Stroder Srl (C-354/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Schering Plough SpA (C-355/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), przy udziale: Baxter SpA, Bayer SpA (C-356/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute, Simesa SpA (C-365/07) przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), przy udziale: Merck Sharp & Dohme (Italia) SpA, Abbott SpA (C-366/07) przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Baxter SpA (C-367/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), przy udziale: Merck Sharp & Dohme (Italia) SpA, oraz SALF SpA (C-400/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute (Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Artykuł 4 — Zamrożenie cen — Obniżenie cen)	6

2009/C 141/10	Sprawa C-357/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — TNT Post UK Ltd, The Queen przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Artykuł 13 część A ust. 1 lit. a) — Świadczenie usług przez publiczne służby pocztowe) 7	7
2009/C 141/11	Sprawa C-373/07 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Ochrona warstwy ozonowej — Przywóz bromku metylu do Unii — Odmowa przyznania kontyngentów przywozowych na rok 2005 — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa) 7	7
2009/C 141/12	Sprawy połączone od C-378/07 do C-380/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Monomeles Protodikeio Rethymnis — Grecja) — K. Angelidaki, A. Aivali, A. Vavouraki, Ch. Kaparou, M. Lioni, E. Makrygianaki, E. Nisanaki, Ch. Panagioto, A. Pitsidianaki, M. Chalkiadaki, Ch. Chalkiadaki (sprawa C-378/07), Charikleia Giannoudi (sprawa C-379/07), Georgios Karabousanos, Sofoklis Michopoulos (sprawa C-380/07) przeciwko Nomarchiaki Aftodioikisi Rethymnis, Dimos Geropotamou (Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzule 5 i 8 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Pierwsza lub jedyna umowa — Kolejne umowy — Równoważne rozwiązania prawne — Obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników — Środki zapobiegania nadużyciom — Sankcje — Bezwzględny zakaz przekształcania umów o pracę zawartych na czas określony w umowy na czas nieokreślony w sektorze publicznym — Konsekwencje niewłaściwej transpozycji dyrektywy — Wykładnia zgodna) 8	8
2009/C 141/13	Sprawa C-394/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Milano — Włochy) — Marco Gambazzi przeciwko DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company (Konwencja brukselska — Uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych — Podstawy odmowy — Naruszenie porządku publicznego państwa wezwanego — Wykluczenie pozwanego z udziału w postępowaniu przed sądem państwa pochodzenia z powodu niezastosowania się do zarządzenia sądu) 9	9
2009/C 141/14	Sprawa C-406/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda przepływu kapitału — Podatki bezpośrednie — Opodatkowanie dywidend z tytułu akcji spółek — Stawka podatku od spółek osobowych) 10	10
2009/C 141/15	Sprawa C-415/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Nocera Inferiore — Włochy) — Lodato Gennaro & C. SpA przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), SCCI (Pomoc państwa w zakresie zatrudnienia — Wytoczne dotyczące pomocy w zakresie zatrudnienia — Wytoczne w sprawie pomocy państwa na cele regionalne — Rozporządzenie (WE) nr 2204/2002 — Pojęcie „tworzenie nowych miejsc pracy” — Obliczenie zwiększenia ilości miejsc pracy) 10	10
2009/C 141/16	Sprawa C-421/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — postępowanie karne przeciwko Frede'owi Damgaardowi (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2001/83/WE — Pojęcie reklamy — Rozpowszechnianie informacji o produkcie leczniczym przez osobę trzecią działającą z własnej inicjatywy) 11	11
2009/C 141/17	Sprawa C- 425/07 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Konkurencja — Odrzucenie przez Komisję skargi — Poważne zakłócenia wspólnego rynku — Brak interesu wspólnotowego) 11	11

2009/C 141/18	Sprawa C-431/07 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Bouygues SA, Bouygues Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Republice Francuskiej, Orange France S.A., Société française du radiotéléphone — SFR (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Artykuł 88 ust. 2 WE — Przesłanki wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Poważne trudności — Kryteria uznania za pomoc państwa — Zasoby państwa — Zasada niedyskryminacji) 12	12
2009/C 141/19	Sprawa C-459/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz — Austria) — Veli Elshani przeciwko Hauptzollamt Linz (Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 202 i art. 233 akapit pierwszy lit. d) — Powstanie długu celnego — Nielegalne wprowadzenie towarów — Zajęcie z orzeczeniem przepadku — Wygaśnięcie długu celnego — Chwila, w której powinno nastąpić zajęcie) 12	12
2009/C 141/20	Sprawa C-460/07: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Sandra Puffer przeciwko Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 2 i 6 — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Koszty budowy budynku przyporządkowanego do przedsiębiorstwa podatnika — Artykuł 6 ust. 2 — Wykorzystanie części budynku do celów prywatnych — Korzyść majątkowa w porównaniu do osób niebędących podatnikami — Zasada równości traktowania — Pomoc państwa w rozumieniu art. 87 WE — Wykluczenie prawa do odliczenia) ... 13	13
2009/C 141/21	Sprawa C-509/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo — Włochy) — Luigi Scarpelli przeciwko NEOS Banca SpA (Dyrektywa 87/102/EWG — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Niewykonanie umowy sprzedaży) 13	13
2009/C 141/22	Sprawa C-523/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — skarga wniesiona przez A (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Przedmiotowy zakres stosowania — Pojęcie „sprawy cywilne” — Orzeczenie w sprawie objęcia dziecka opieką i umieszczenia go poza jego rodziną w rodzinie zastępczej — Miejsce stałego pobytu dziecka — Środki zabezpieczające — Jurysdykcja) 14	14
2009/C 141/23	Sprawa C-533/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch przeciwko Giselli Weller-Lindhorst (Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja szczególna — Artykuł 5 pkt 1 lit. a) i art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie — Pojęcie „świadczenia usług” — Udzielenie licencji na prawa własności intelektualnej) 15	15
2009/C 141/24	Sprawa C-544/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Rzeczpospolita Polska) — Uwe Rüffler przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu (Artykuł 18 WE — Ustawodawstwo w dziedzinie podatku dochodowego od osób fizycznych — Obniżenie podatku dochodowego o kwotę składek na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconych w państwie członkowskim opodatkowania — Odmowa obniżenia o kwotę składek zapłaconych w innych państwach członkowskich) 15	15
2009/C 141/25	Sprawa C-59/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Copad SA przeciwko Christian Dior couture SA, Vincentowi Gladelowi, syndykowi w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Société industrielle lingerie (SIL), Société industrielle lingerie (SIL) (Dyrektywa 89/104/EWG — Prawo znaków towarowych — Wyczerpanie praw właściciela znaku — Umowa licencyjna — Sprzedaż towarów opatrzonych znakiem towarowym z naruszeniem postanowienia umowy licencyjnej zakazującego niektórych form sprzedaży — Brak zgody właściciela znaku towarowego — Sprzedaż dyskontom — Naruszenie renomy znaku towarowego) 16	16

2009/C 141/26	Sprawa C-74/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nógrád Megyei Bíróság — Republika Węgierska) — PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó kft przeciwko Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály (Szósta dyrektywa VAT — Przystąpienie nowego państwa członkowskiego — Podatek z tytułu subwencjonowanego zakupu wyposażenia — Prawo do odliczenia — Wyłączenia przewidziane w uregulowaniach krajowych w chwili wejścia w życie szóstej dyrektywy — Prawo państw członkowskich do zachowania wyłączeń)	16
2009/C 141/27	Sprawa C-83/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer Finanzgericht, Gotha — Niemcy) — Glückauf Brauerei GmbH przeciwko Hauptzollamt Erfurt (Harmonizacja struktury podatków akcyzowych — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 4 ust. 2 — Mały browar prawnie i ekonomicznie niezależny od wszelkich innych browarów — Kryteria niezależności prawnej i niezależności ekonomicznej — Możliwość pozostawiania pod pośrednim wpływem)	17
2009/C 141/28	Sprawa C-134/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Hauptzollamt Bremen przeciwko E. Tyson Parketthandel GmbH hanse j. (Rozporządzenie (WE) nr 2193/2003 — Dodatkowe cła przywózowe na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki — Zakres zastosowania ratione temporis — Artykuł 4 ust. 2 — Produkty, które zostały wywiezione po wejściu w życie wskazanego rozporządzenia, jednak w odniesieniu do których można wykazać, że w dniu pierwszego zastosowania wskazanych cel znajdowały się już w drodze do Wspólnoty — Opodatkowanie)	17
2009/C 141/29	Sprawa C-139/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Karlsruhe — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Rafetowi Kqiku (Wizy, azyl, imigracja — Obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt w Szwajcarii — Wjazd i pobyt na terytorium państwa członkowskiego w celach innych niż przejazd tranzytem — Brak wizy)	18
2009/C 141/30	Sprawa C-167/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Draka NK Cables Ltd, AB Sandvik international, VO Sembodja BV, Parc Healthcare International Limited przeciwko Omnipol Ltd (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 43 ust. 1 — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych — Pojęcie „strona”)	18
2009/C 141/31	Sprawa C-321/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwo Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym — Brak transpozycji w przepisany terminie)	19
2009/C 141/32	Sprawa C-401/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 96/82/WE — Niebezpieczeństwa związane z poważnymi awariami z udziałem substancji niebezpiecznych — Artykuł 11 ust. 1 lit. c) — Sporządzanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków, jakie należy przedsięwziąć poza terenem zakładów — Brak transpozycji w przepisany terminie)	19
2009/C 141/33	Sprawa C-493/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/56/WE — Transgraniczne łączenie się spółek kapitałowych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	20

2009/C 141/34	Sprawa C-525/06: Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 24 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van koophandel Hasselt — Belgia) — NV de Nationale Loterij przeciwko BVBA Customer Service Agency (Zaskarżenie orzeczenia zawierającego wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rozstrzygnięcie sporu przed sądem krajowym przez sąd apelacyjny — Brak konieczności udzielania odpowiedzi) 20	20
2009/C 141/35	Sprawa C-374/07 P: Postanowienie Trybunału z dnia 20 stycznia 2009 r. — Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna Komisji — Szkoda o charakterze pewnym i rzeczywistym — Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów — Ciężar dowodu) 20	20
2009/C 141/36	Postanowienie Trybunału z dnia 20 stycznia 2009 r. — Jörn Sack przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Sprawa C-38/08 P) (Odwołanie — Służba publiczna — Wynagrodzenie — Niezastosowanie dodatku funkcyjnego przewidzianego dla szefów wydziałów względem doradcy prawnego w grupie zaszerogowania A*14 — Zasada równego traktowania) 21	21
2009/C 141/37	Sprawa C-90/08: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 5 marca 2009 r. — K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Natáliei Cristinie Lopes de Almeida Cunha, Cláudii Couto Simões, Marly Limie Jatobie (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego CORPO LIVRE — Sprzeciw właściciela wcześniejszych słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych LIVRE — Przedstawienie dowodu używania wcześniejszych znaków towarowych po terminie — Odrzucenie sprzeciwu) 21	21
2009/C 141/38	Sprawa C-251/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 1 kwietnia 2008 r. w sprawie T-412/07 Ammayappan Ayyanarsamy przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Republice Federalnej Niemiec, wniesione w dniu 3 czerwca 2008 r. przez Ammayappan Ayyanarsamy 22	22
2009/C 141/39	Sprawa C-387/08 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 25 czerwca 2008 r. w sprawie VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 27 sierpnia 2008 r. przez VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH 22	22
2009/C 141/40	Sprawa C-104/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia, Hiszpania w dniu 19 marca 2009 r. — Pedro Manuel Roca Álvarez przeciwko Sesa Start España ETT SA 22	22
2009/C 141/41	Sprawa C-106/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-211/04 i T-215/04 Rząd Gibraltaru i Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 18 marca 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich 22	22
2009/C 141/42	Sprawa C-107/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (izba trzecia w składzie powiększonym) wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-211/04, rząd Gibraltaru i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 marca 2009 r. przez Królestwo Hiszpanii 23	23
2009/C 141/43	Sprawa C-108/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Baranya Megyei Bíróság (Węgry) w dniu 23 marca 2009 r. — Ker-Optika Bt. przeciwko ÁNTSZ Dél-dunántúli Regionális Intézet 24	24

2009/C 141/44	Sprawa C-109/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 23 marca 2009 r. — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan	25
2009/C 141/45	Sprawa C-111/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud de Cheb (Republika Czeska) w dniu 23 marca 2009 r. — Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group przeciwko Michalowi Bilasowi	25
2009/C 141/46	Sprawa C-115/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 27 marca 2009 r. — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg	26
2009/C 141/47	Sprawa C-117/09 P: Odwołanie od wyroku (Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba)) wydanego w dniu 14 stycznia 2009 r. w sprawie T-162/06 Kronoply GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 31 marca 2009 r. przez Kronoply GmbH, dawną Kronoply GmbH & Co. KG	26
2009/C 141/48	Sprawa C-118/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission (Austria) w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Mag. lic. Robert Koller przeciwko Rechtsanwaltsprüfungscommission beim Oberlandesgericht Graz	28
2009/C 141/49	Sprawa C-119/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Société Fiduciaire Nationale d'Expertise Comptable przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique	28
2009/C 141/50	Sprawa C-120/09: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	28
2009/C 141/51	Sprawa C-121/09: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	29
2009/C 141/52	Sprawa C-122/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 2 kwietnia 2009 r. — „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoïkes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries” przeciwko Ypourgos Emborikis Naftilias	30
2009/C 141/53	Sprawa C-125/09: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypru	31
2009/C 141/54	Sprawa C-126/09: Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	31
2009/C 141/55	Sprawa C-127/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Coty Prestige Lancaster Group GmbH przeciwko Simex Trading AG	32
2009/C 141/56	Sprawa C- 139/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos (Grecja) w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatron kai Optikoakoustikon Ergon przeciwko DIVANI AKROPOLIS Anonymi Xenodochiaki kai Touristiki Etairia	32

2009/C 141/57	Sprawa C-137/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 kwietnia 2009 r. — 1. MM. Josemans 2. Burgemeester van Maastricht	32
2009/C 141/58	Sprawa C-139/09: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	33
2009/C 141/59	Sprawa C-141/09: Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	33
2009/C 141/60	Sprawa C-149/09: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	33
2009/C 141/61	Sprawa C-132/07: Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 12 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van koophandel Brussel — Belgia) — Beecham Group plc, SmithKline Beecham plc, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV przeciwko Andacon NV	34
2009/C 141/62	Sprawa C-112/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	34
2009/C 141/63	Sprawa C-193/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 3 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — postępowanie wszczęte przez Hermanna Fishera, Rolf Fishera przeciwko Regierungspräsidium Freiburg	34
2009/C 141/64	Sprawa C-234/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 12 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	34
2009/C 141/65	Sprawa C-269/08: Postanowienie prezesa siódmej izby Trybunału z dnia 5 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty	34
2009/C 141/66	Sprawa C-283/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	35
2009/C 141/67	Sprawa C-284/08: Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 5 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	35
2009/C 141/68	Sprawa C-294/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej	35
2009/C 141/69	Sprawa C-326/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	35
2009/C 141/70	Sprawa C-369/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	35
2009/C 141/71	Sprawa C-463/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	35

2009/C 141/72	Sprawa C-514/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 24 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur — Belgia) — Atenor Group SA przeciwko państwu belgijskiemu 36
2009/C 141/73	Sprawa C-584/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 24 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège — Belgia) — Real Madrid Football Club, Zinedine Zidane, David Beckham, Raul Gonzalez Blanco, Ronaldo Luiz Nazario de Lima, Luis Filipe Madeira Caeiro, Futebol Club Do Porto S.A.D., Victor Baia, Ricardo Costa, Diego Ribas Da Cunha, P.S.V. N.V., Imari BV, Juventus Football Club SPA przeciwko Sporting Exchange Ltd, William Hill Credit Limited, Victor Chandler (International) Ltd, BWIN International Ltd (Betandwin), Ladbrokes Betting and Gaming Ltd, Ladbroke Belgium S.A., Internet Opportunity Entertainment Ltd, Global Entertainment Ltd 36

Sąd Pierwszej Instancji

2009/C 141/74	Sprawa T-12/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Itochu przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek konsoli do gier wideo i kartridżów z grami kompatybilnych z konsolami do gier Nintendo — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ograniczenie eksportu równoległego — Przypisanie zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Zróżnicowane traktowanie — Skutek odstraszały — Czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego) 37
2009/C 141/75	Sprawa T-13/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Nintendo i Nintendo of Europe przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek konsoli do gier wideo i kartridżów z grami kompatybilnych z konsolami do gier Nintendo — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ograniczenie eksportu równoległego — Grzywny — Skutek odstraszały — Czas trwania naruszenia — Okoliczności obciążające — Rola przywódcy lub inicjatora — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego) 37
2009/C 141/76	Sprawa T-18/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r. — CD-Contact Data przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek konsoli do gier wideo i kartridżów z grami Nintendo — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ograniczenie eksportu równoległego — Dowód istnienia porozumienia zmierzającego do ograniczenia handlu równoległego — Grzywny — Zróżnicowane traktowanie — Okoliczności łagodzące) 38
2009/C 141/77	Sprawa T-281/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Pomoc wyrównawcza dla producentów bananów — Nieprawidłowości w zakresie kontroli jakości — Rodzaj zastosowanej korekty finansowej — Proporcjonalność)..... 38
2009/C 141/78	Sprawa T-23/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r. — Borco-Marken-Import Matthiesen przeciwko OHIM (a) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego a — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94)..... 38
2009/C 141/79	Sprawa T-430/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r. — Bodegas Montebello przeciwko OHIM — Montebello (MONTEBELLO RHUM AGRICOLE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego MONTEBELLO RHUM AGRICOLE — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy MONTEBELLO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)..... 39

2009/C 141/80	Sprawa T-449/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. — Rotter przeciwko OHIM (Kształt kompozycji kielbasek) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt kompozycji kielbasek — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	39
2009/C 141/81	Sprawa T-492/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 kwietnia 2009 r. — Sanchez Ferriz i in. przeciwko Komisji (Odwolanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2005 r. — Niewpisanie na listę urzędników awansowanych — Wartość procentowa — Artykuły 6 i 10 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Interes w podniesieniu zarzutu)	39
2009/C 141/82	Sprawa T-12/08 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. — M przeciwko EMEA (Odwolanie — Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Niepełnosprawność — Wniosek o ponowne zbadanie decyzji oddalającej pierwszy wniosek o zwołanie komitetu ds. inwalidztwa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Akt potwierdzający — Nowe okoliczności o zasadniczym charakterze — Dopuszczalność — Odpowiedzialność pozaumowna — Krzywda)	40
2009/C 141/83	Sprawa T-81/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r. — Enercon przeciwko OHIM (E-Ship) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego E-Ship — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	40
2009/C 141/84	Sprawa T-104/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. — ars Parfum Creation & Consulting przeciwko OHIM (kształt rozpylacza) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt rozpylacza — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 7 ust. 1 lit. b), art. 73 i art. 74 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94)	41
2009/C 141/85	Sprawa T-184/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 marca 2009 r. — Alves dos Santos przeciwko Komisji (Europejski Fundusz Socjalny — Programy szkoleniowe — Zmniejszenie wysokości pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Skarga — Wymogi formalne — Oczywista niedopuszczalność)	41
2009/C 141/86	Sprawa T-217/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 kwietnia 2009 r. — Bundesverband Deutscher Milchwiehalter i.in. przeciwko Radzie (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 248/2008 — System kwot mlecznych — Zwiększenie krajowych kwot mlecznych — Skarżący, których dany akt nie dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność)	41
2009/C 141/87	Sprawa T-280/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 kwietnia 2009 r. — Perry przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Przedawnienie — Niedopuszczalność)	42
2009/C 141/88	Sprawa T-359/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 marca 2009 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga zmierzająca do stwierdzenia nieważności — Uchylenie zaskarżonego aktu — Umożnienie postępowania)	42
2009/C 141/89	Sprawa T-360/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 marca 2009 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Umożnienie postępowania)	42
2009/C 141/90	Sprawa T-43/09: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Cachuera przeciwko OHIM — Gelkaps (Ayanda) (Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Niedopuszczalność)	42

2009/C 141/91	Sprawa T-52/09 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 kwietnia 2009 r. — Nycomed Danmark przeciwko EMEA (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pozwolenie na dopuszczenie produktu leczniczego do obrotu — Środek umożliwiający obrazowanie w ultrasonokardiografii dla celów diagnostycznych (perflubutan) — Odmowa EMEA przyznania zwolnienia z obowiązku złożenia planu badania pediatrycznego — Wniosek o zawieszenie wykonania i zastosowanie środków tymczasowych — Brak okoliczności niecierpiących zwłoki) 43	43
2009/C 141/92	Sprawa T-96/09 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 kwietnia 2009 r. — UCAPT przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Naruszenie wymogów formalnych — Niedopuszczalność)..... 43	43
2009/C 141/93	Sprawa C-114/09: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2009 r. — Viasat Broadcasting UK przeciwko Komisji 43	43
2009/C 141/94	Sprawa T-118/09: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2009 r. — La Sonrisa de Carmen i Bloom Clothes przeciwko OHIM — Heldmann (BLOOMCLOTHES) 44	44
2009/C 141/95	Sprawa T-122/09: Skarga wniesiona w dniu z dnia 23 marca 2009 r. — Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods przeciwko Radzie 44	44
2009/C 141/96	Sprawa T-123/09: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2009 r. — Ryanair przeciwko Komisji 45	45
2009/C 141/97	Sprawa T-128/09: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2009 r. — Meridiana i Eurofly przeciwko Komisji 46	46
2009/C 141/98	Sprawa T-129/09: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Bongrain przeciwko OHIM — Apetito (APETITO) 47	47
2009/C 141/99	Sprawa T-133/09: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2009 r. — I Marchi Italiani i B Antonio Basile 1952 przeciwko OHIM — Osra (B Antonio Basile 1952) 47	47
2009/C 141/100	Sprawa T-134/09: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2009 r. — B Antonio Basile 1952 i I Marchi Italiani przeciwko OHIM — Osra (B Antonio Basile 1952) 48	48
2009/C 141/101	Sprawa T-135/09: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Nexans France i Nexans przeciwko Komisji 48	48
2009/C 141/102	Sprawa T-136/09: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Komisja przeciwko Galorowi 49	49
2009/C 141/103	Sprawa T-139/09: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2009 r. — Francja przeciwko Komisji 49	49
2009/C 141/104	Sprawa T-140/09: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Prysmian, Prysmian Cavi e Sistemi Energia przeciwko Komisji 50	50
2009/C 141/105	Sprawa T-145/09: Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Bredenkamp i in. przeciwko Komisji 51	51
2009/C 141/106	Sprawa T-146/09: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Parker ITR i Parker-Hannifin przeciwko Komisji 51	51
2009/C 141/107	Sprawa T-148/09: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Trelleborg przeciwko Komisji ... 52	52

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2009/C 141/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 113 z 16.5.2009.

Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Aili Oksanen, Olli Tanner, Leena Tanner, Aila Puttonen, Risto Tanner, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, MTK:n säätiö przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Republice Finlandii, Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-362/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Ustalony na mocy decyzji Komisji wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na borealny region biogeograficzny — Dopuszczalność wniesienia przez osoby fizyczne lub prawne skargi o stwierdzenie nieważności takiej decyzji)

(2009/C 141/02)

Język postępowania: fiński

Strony

Wnoszący odwołanie: Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Aili Oksanen, Olli Tanner, Leena Tanner, Aila Puttonen, Risto Tanner, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, MTK:n säätiö (przedstawiciel: K. Marttinen, asianaajaja)

Pozostałe strony postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Huttunen i M. van Beek, pełnomocnicy), Republika Finlandii

Interwenient popierający Komisję Wspólnot Europejskich: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie T-150/05 Sahlstedt i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, którym Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 stycznia 2005 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na borealny region biogeograficzny (Dz.U. L 40, s. 1) — Pojęcie „bezpośredniego oddziaływania” w rozumieniu art. 230 WE

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *M. Sahlstedt i pozostali skarżący zostają obciążeni kosztami postępowania.*
- 3) *Królestwo Hiszpanii i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-202/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek usług dostępu do internetu o wysokiej przepustowości — Drapieżne ceny — Odzyskanie poniesionych strat — Prawo do zrównania cen)

(2009/C 141/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: France Télécom SA (przedstawiciele: J. Philippe, H. Calvet, O.W. Brouwer, T. Janssens, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: E. Gippini Fournier, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) z dnia 30 stycznia 2007 r. w sprawie T-340/03 France Télécom przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę wniesioną przez France Télécom na decyzję Komisji z dnia 16 lipca 2003 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 82 WE (Sprawa COMP/38.233 — Wanadoo Interactive) — Rynek usług dostępu do internetu o wysokiej przepustowości (ADSL) — Nadużycie pozycji dominującej — Pojęcie drapieżnych cen, dostosowania się do cen stosowanych przez konkurentów oraz odzyskania poniesionych strat

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) France Télécom SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona — Hiszpania) — Pedro IV Servicios, S.L. przeciwko Total España SA

(Sprawa C-260/07) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 81 WE — Umowa o wyłączną dostawę paliw silnikowych i innych paliw — Wyłączenie — Rozporządzenie (EWG) nr 1984/83 — Artykuł 12 ust. 2 — Rozporządzenie (EWG) nr 2790/1999 — Artykuł 4 lit. a) i art. 5 lit. a) — Okres wyłączenia — Ustalanie ceny detalicznej)

(2009/C 141/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pedro IV Servicios, S.L.

Strona pozwana: Total España SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Barcelona — Wykładnia art. 81 ust. 1 lit. a) WE, motywu ósmego i art. 10, art. 12 ust. 1 lit. c) i ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r. sprawie stosowania art. 85 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień w spr. wyłącznego zakupu (Dz.U. L 173, s.5) oraz art. 4 lit. a) i art. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, s. 21) — Porozumienie o wyłączności dystrybucji paliw silnikowych i innych paliw między dostawcą a podmiotem prowadzącym stację paliw — Konieczność posiadania przez dostawcę statusu właściciela terenu i urządzeń stacji paliw lub wystarczający charakter innych tytułów prawnych upoważniających do wynajmu stacji paliw odsprzedaży będącemu właścicielem terenu stacji — Ograniczenie swobody odsprzedaży w ustalaniu ceny sprzedaży

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie zastosowania art. [81] ust. 3

traktatu do kategorii porozumień w sprawie wyłącznego zakupu, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1582/97 z dnia 30 lipca 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że w celu stosowania przewidzianego w nim odstępstwa przepis ten nie wymaga, by dostawca był właścicielem terenu, na którym wybudował stację paliw, którą wydierza odsprzedaży.

- 2) Artykuł 5 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych należy interpretować w ten sposób, że w celu stosowania przewidzianego w nim odstępstwa przepis ten zawiera wymóg, aby dostawca był właścicielem zarówno stacji paliw, którą wydierza odsprzedaży, jak i terenu, na którym stację wybudowano, lub — w przypadku gdy nie jest on jej właścicielem — aby dzierżał ją od stron trzecich niezwiązanych z odsprzedażą.

- 3) Klauzule umowne odnoszące się do cen detalicznych produktów, takie jak klauzule będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym, mogą być objęte wyłączeniami grupowymi przewidzianymi w rozporządzeniu nr 1984/83, zmienionym rozporządzeniem nr 1582/97, oraz w rozporządzeniu nr 2790/1999, w sytuacji gdy dostawca ogranicza się do narzucenia maksymalnej ceny sprzedaży albo do zalecenia ceny sprzedaży i tym samym odsprzedażca ma realną możliwość ustalenia ceny detalicznej. Natomiast klauzule takie nie mogą być objęte tymi wyłączeniami, jeśli prowadzą — bezpośrednio lub za pomocą środków pośrednich lub ukrytych — do ustalenia ceny detalicznej albo narzucenia minimalnej ceny sprzedaży przez dostawcę. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy odsprzedażca nie jest ograniczany w ten sposób, z uwzględnieniem wszystkich zobowiązań wynikających z umowy, podjętych w danym kontekście gospodarczym i prawnym, jak również postępowania stron sprawy przed sądem krajowym.

(¹) Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van koophandel te Antwerpen — Belgia) — VTB-VAB NV (C-261/07), Galatea BVBA (C-299/07) przeciwko Total Belgium NV (C-261/07), Sanoma Magazines Belgium NV (C-299/07)

(Sprawy połączone C-261/07 i C-299/07) (¹)

(Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Przepisy krajowe zakazujące składnia konsumentom ofert wiązanych)

(2009/C 141/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van koophandel te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VTB-VAB NV (C-261/07), Galatea BVBA (C-299/07)

Strona pozwana: Total Belgium NV (C-261/07), Sanoma Magazines Belgium NV (C-299/07)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van koophandel te Antwerpen — Wykładnia dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22) — Przepisy krajowe ustanawiające zakaz składania konsumentom ofert sprzedaży związanej

Sentencja

1) Wykładni dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustanowieniu przepisów krajowych takich jak te, które stanowią przedmiot postępowań przed sądem krajowym i które, poza pewnymi wyjątkami i nie biorąc pod uwagę specyficznych okoliczności danego przypadku, zakazują składania przez sprzedawcę jakichkolwiek ofert związanych z konsumentami.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007 r.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii 23 kwietnia 2009 r.

(Sprawa C-287/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/17/WE — Procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych — Nieprawidłowa lub niepełna transpozycja — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2009/C 141/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: B. Stromsky, D. Kukovec i M. Konstantinidis)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (Przedstawiciele: D. Haven et J.-C. Halleux)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz. U. L 134, str.114)

Sentencja

1) Królestwo Belgii

— nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transponowania w sposób pełny i prawidłowy art. 1 ust. 2 lit. b), c) akapit drugi, lit. d) i ust. 13 akapit drugi, art. 14 ust. 4, art. 17 ust. 10 lit. a) i c), art. 34 ust. 8, art. 36 ust. 2, art. 39 ust. 2, art. 45 ust. 1 i 3 lit. a) i c), art. 48 ust. 1-4 i ust. 6 lit. c), art. 49 ust. 2 tiret drugie oraz ust. 3-5, art. 50 ust. 1 akapit pierwszy lit. c), art. 52 ust. 1, art. 57 ust. 1 akapit drugi lit. d) i e) oraz ust. 3 zdanie pierwsze, a także art. 65 ust. 2 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych,

— nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 9, 34 ust. 2, art. 52 ust. 3 i art. 57 ust. 3 zdanie drugie dyrektywy 2004/17,

uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-292/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Nieprawidłowa lub niepełna transpozycja — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 141/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Stromsky, D. Kukovec i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: D. Haven i J.-C. Halleux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie wszelkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz. U. L 134, s. 114)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji albo do pełnej lub poprawnej transpozycji art. 1 ust. 2 lit. b) w związku z załącznikiem I, jak również: art. 9 ust. 1 zdanie drugie, art. 9 ust. 8 lit. a) ppkt i) i iii), art. 23 ust. 2, art. 30 ust. 2-4, art. 31 ust. 1 lit. c), art. 38 ust. 1, art. 43 akapit pierwszy lit. d), art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 44 ust. 3 i 4, art. 46 akapit pierwszy, art. 48 ust. 2 lit. f), art. 55 ust. 1 akapit drugi lit. d) i e), art. 55 ust. 3, art. 67 ust. 2 akapit drugi i trzeci, art. 68 lit. a) akapit pierwszy, art. 72 oraz art. 74 ust. 1 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi zmienionej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2083/2005 z dnia 19 grudnia 2005 r., Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 3) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-331/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Prawo paszowe i żywnościowe — Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 — Niedostateczny stan liczebny służb właściwych w zakresie kontroli weterynaryjnych)

(2009/C 141/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Tserapa-Lacombe i F. Erlbacher, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: E. S. Charitaki i I. Chalkias, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 s. 1) — Niedostateczny stan liczebny służb właściwych w zakresie kontroli weterynaryjnych

Sentencja

- 1) Nie podejmując stosownych działań niezbędnych w celu zaradzenia niedoborowi pracowników służb odpowiedzialnych za kontrole weterynaryjne w Grecji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — A. Menarini Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, FIRMA srl, Laboratori Guidotti SpA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA (C-352/07) przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) przy udziale Sanofi Aventis SpA, Sanofi Aventis SpA (C-353/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), IFB Stroder Srl (C-354/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Schering Plough SpA (C-355/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), przy udziale: Baxter SpA, Bayer SpA (C-356/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute, Simesa SpA (C 365/07) przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), przy udziale: Merck Sharp & Dohme (Italia) SpA, Abbott SpA (C-366/07) przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Baxter SpA (C-367/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), przy udziale: Merck Sharp & Dohme (Italia) SpA, oraz SALF SpA (C-400/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Sprawy połączone C-352/07 do C-356/07, C-365/07 do C-367/07 oraz C-400/07) ⁽¹⁾).

(Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Artykuł 4 — Zamrożenie cen — Obniżenie cen)

(2009/C 141/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Menarini Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, FIRMA srl, Laboratori Guidotti SpA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA (C-352/07) Sanofi Aventis SpA (C-353/07), IFB Stroder Srl (C-354/07), Schering Plough SpA (C-355/07), Bayer SpA (C-356/07), Simesa SpA (C-365/07), Abbott SpA (C-366/07), Baxter SpA (C-367/07), SALF SpA (C-400/07)

Strona pozwana: Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8) —

Produkty lecznicze, których ceny zostały zamrożone — Tryby postępowania w przypadku ewentualnego obniżenia cen

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych powinien być interpretowany w ten sposób, że właściwe organy danego państwa członkowskiego — pod warunkiem, że spełnione zostały wymogi przewidziane w tym przepisie — mogą przyjąć środki mające ogólny zakres polegające na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych nawet wtedy, gdy przyjęcie tych środków nie zostało poprzedzone zamrożeniem tych cen.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, że pod warunkiem, że spełnione zostały wymogi przewidziane w tym przepisie, przyjęcie środków polegających na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych jest możliwe kilka razy w roku, i to przez okres kilku lat.
- 3) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, aby środki zmierzające do kontroli cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych były przyjmowane na podstawie prognoz wydatków, pod warunkiem, że zostały spełnione wymogi przewidziane w tym przepisie oraz że owe prognozy zostały oparte na obiektywnych i możliwych do sprawdzenia czynnikach.
- 4) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, że do państw członkowskich należy określenie z uwzględnieniem celu przejrzystości, do którego dąży ta dyrektywa, a także z uwzględnieniem wymogów przewidzianych w tej dyrektywie, kryteriów, na podstawie których należy dokonać sprawdzenia warunków makroekonomicznych, o których mowa w tym przepisie, oraz że kryteria te mogą zasadać się wyłącznie na wydatkach farmaceutycznych, na wszystkich wydatkach związanych ze zdrowiem lub też na innych rodzajach wydatków.
- 5) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w następujący sposób:
 - państwa członkowskie powinny przewidzieć, że we wszystkich przypadkach przedsiębiorstwu, którego dotyczy środek polegający na zamrożeniu lub obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych, przysługuje możliwość wystąpienia o odstąpienie od ceny nałożonej na podstawie tych środków;
 - mają one obowiązek zapewnić, że zostanie wydana umotywowana decyzja odnośnie do każdego takiego wniosku; oraz
 - rzeczywisty udział zainteresowanego przedsiębiorstwa polega, po pierwsze, na wystarczającym wskazaniu szczególnych powodów uzasadniających jego wniosek o odstąpienie, oraz po drugie, na przedstawieniu dodatkowych szczegółowych informacji, w przypadku gdy informacje przedstawione na poparcie jego wniosku nie są wystarczające.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007
Dz.U. C 269 z 10.11.2007

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — TNT Post UK Ltd, The Queen przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-357/07) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Artykuł 13 część A ust. 1 lit. a) — Świadczenie usług przez publiczne służby pocztowe)

(2009/C 141/10)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TNT Post UK Ltd, The Queen

Strona pozwana: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Przy udziale: Royal Mail Group Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Wykładnia art. 13 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 145, s. 1.) — Zwolnienia niektórych rodzajów działalności w interesie ogólnym — Świadczenie usług wykonywanych przez publiczne służby pocztowe — Pojęcie „publicznych służb pocztowych” — Włączenie spółki handlowej świadczącej usługi pocztowe

Sentencja

1) Pojęcie „publicznych służb pocztowych”, zawarte w art. 13 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono operatorów publicznych lub prywatnych, którzy zobowiązują się do zapewnienia w danym państwie członkowskim całości lub części powszechnych usług pocztowych, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, zmienionej dyrektywą 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r.

2) Zwolnienie przewidziane w art. 13 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy ma zastosowanie do świadczenia usług i dostaw towarów z nimi związanych — z wyjątkiem transportu osób i usług telekomunikacyjnych — które publiczne służby pocztowe wykonują jako takie, a więc w charakterze operatora, który zobowiązał się do zapewnienia w danym państwie członkowskim całości lub części powszechnych usług pocztowych. Zwolnienie to nie ma zastosowania do świadczenia usług ani dostaw towarów z nimi związanych, których warunki zostały wynegocjowane indywidualnie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-373/07 P) ⁽¹⁾

(Odwwołanie — Ochrona warstwy ozonowej — Przywóz bromku metylu do Unii — Odmowa przyznania kontyngentów przywozowych na rok 2005 — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa)

(2009/C 141/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mebrom NV (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: X. Lewis, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwwołanie od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie T-216/05 Mebrom NV przeciwko Komisji WE, w którym Sąd oddalił jako nieuzasadniony wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji A(05)4338-D/6176 z dnia 11 kwietnia 2005 r. odmawiającej przyznania wnoszącemu odwołanie kontyngentów na przywóz bromku metylu do Unii Europejskiej zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.U. L 244, str. 1) — Błędne zastosowanie prawa wspólnotowego — Niewystarczający charakter uzasadnienia — Naruszenie art. 220 WE

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Mebrom NV zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Monomeles Protodikeio Rethymnis — Grecja) — K. Angelidaki, A. Aivali, A. Vavouraki, Ch. Kaparou, M. Lioni, E. Makrygiannaki, E. Nisanaki, Ch. Panagioto, A. Pitsidianaki, M. Chalkiadaki, Ch. Chalkiadaki (sprawa C-378/07), Charikleia Giannoudi (sprawa C-379/07), Georgios Karabousanos, Sofoklis Michopoulos (sprawa C-380/07) przeciwko Nomarchiaki Aftodioikisi Rethymnis, Dimos Geropotamou

(Sprawy połączone od C-378/07 do C-380/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzule 5 i 8 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Pierwsza lub jedyna umowa — Kolejne umowy — Równoważne rozwiązania prawne — Obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników — Środki zapobiegania nadużyciom — Sankcje — Bezwzględny zakaz przekształcania umów o pracę zawartych na czas określony w umowy na czas nieokreślony w sektorze publicznym — Konsekwencje niewłaściwej transpozycji dyrektywy — Wykładnia zgodna)

(2009/C 141/12)

Język postępowania: grecki

Oznaczenie sądu krajowego

Monomeles Protodikeio Rethymnis (Grecja)

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strony skarżące: K. Angelidaki, A. Aivali, A. Vavouraki, Ch. Kaparou, M. Lioni, E. Makrygiannaki, E. Nisanaki, Ch. Panagioto, A. Pitsidianaki, M. Chalkiadaki, Ch. Chalkiadaki (sprawa C-378/07), Charikleia Giannoudi (sprawa C-379/07), Georgios Karabousanos, Sofoklis Michopoulos (sprawa C-380/07)

Strony pozwane: Nomarchiaki Aftodioikisi Rethymnis, Dimos Geropotamou

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Monomeles Protodikeio Rethymnis — Wykładnia klauzuli 5 oraz klauzuli 8 ust. 1 i 3 załącznika do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, str. 43) — Zakaz ustanawiania przepisów krajowych pod pretekstem transpozycji dyrektywy, w sytuacji gdy istnieją już równoważne krajowe rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 dyrektywy a nowe uregulowania obniżają poziom ochrony pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas określony

Sentencja

1) Klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 i załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie uregulowania krajowego, takiego jak dekret prezydencki 164/2004 zawierający postanowienia dotyczące pracowników zatrudnionych na podstawie umów na czas określony w sektorze publicznym, który specjalnie na potrzeby dokonania transpozycji dyrektywy 99/70/WE, w celu stosowania jej przepisów do sektora publicznego, przewiduje wprowadzenie środków zapobiegania nadużywaniu kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony wymienionych w pkt 1 lit. a) do c) tej klauzuli, gdy w ramach krajowego porządku prawnego istnieje już, „równoważne rozwiązanie prawne” w rozumieniu tej klauzuli, takie jak art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920 w sprawie obowiązkowego rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem sektora prywatnego, pod warunkiem jednakże, że uregulowanie to, po pierwsze, nie wpływa na skuteczność mechanizmu zapobiegania nadużywaniu umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony, który wynika z tego równoważnego rozwiązania prawnego i, po drugie, że jest zgodne z prawem wspólnotowym, a w szczególności, klauzulą 8 pkt 3 tego porozumienia.

wych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie uregulowania krajowego, takiego jak dekret prezydencki 164/2004 zawierający postanowienia dotyczące pracowników zatrudnionych na podstawie umów na czas określony w sektorze publicznym, który specjalnie na potrzeby dokonania transpozycji dyrektywy 99/70/WE, w celu stosowania jej przepisów do sektora publicznego, przewiduje wprowadzenie środków zapobiegania nadużywaniu kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony wymienionych w pkt 1 lit. a) do c) tej klauzuli, gdy w ramach krajowego porządku prawnego istnieje już, „równoważne rozwiązanie prawne” w rozumieniu tej klauzuli, takie jak art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920 w sprawie obowiązkowego rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem sektora prywatnego, pod warunkiem jednakże, że uregulowanie to, po pierwsze, nie wpływa na skuteczność mechanizmu zapobiegania nadużywaniu umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony, który wynika z tego równoważnego rozwiązania prawnego i, po drugie, że jest zgodne z prawem wspólnotowym, a w szczególności, klauzulą 8 pkt 3 tego porozumienia.

- 2) Klauzulę 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby uregulowanie krajowe, takie jak sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, było stosowane przez organy odnośnego państwa członkowskiego w ten sposób, że zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym jest uważane za uzasadnione przez „obiektywne powody” w rozumieniu tej klauzuli z tego tylko powodu, że umowy te są oparte na przepisach prawnych zezwalających na ponowne zawieranie umów dla zaspokojenia pewnych potrzeb tymczasowych, podczas gdy w rzeczywistości potrzeby te są zwyczajne i stałe. Ta sama klauzula nie ma natomiast zastosowania do zawierania pierwszej lub jedynej umowy o pracę, względnie nawiązania pierwszego lub jedynego stosunku pracy na czas określony.
- 3) Klauzulę 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że „obniżenie [ochrony]”, o którym mowa w tej klauzuli, należy badać w odniesieniu do ogólnego poziomu ochrony obowiązującego w danym państwie członkowskim tak dla pracowników, którzy zawarli kolejne umowy o pracę na czas określony, jak i dla pracowników, którzy zawarli pierwszą lub jedyną umowę o pracę na czas określony.
- 4) Klauzulę 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak dekret prezydencki 164/2004, który w odróżnieniu od wcześniejszego przepisu prawa krajowego, takiego jak art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, po pierwsze, nie przewiduje już, w przypadku stosowania nadużycie stosowania kolejnych umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym, uznania ich za umowy o pracę na czas nieokreślony lub uzależnienia to od pewnych surowych i wymagającym kumulatywnego spełnienia wymogów i po drugie wyklucza zastosowanie przewidywanych przez siebie środków ochrony względem pracowników, którzy zawarli pierwszą lub jedyną umowę o pracę na czas określony, ponieważ zmiany te, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego, dotyczą ograniczonej kategorii pracowników, którzy zawarli umowę o pracę na czas określony lub są rekompensowane przez przyjęcie środków zapobiegania nadużywaniu umów o pracę na czas określony w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego.

Wykonanie tego porozumienia ramowego przez uregulowanie krajowe, takie jak dekret prezydencki 164/2004, nie może jednak prowadzić do obniżenia ochrony obowiązującej wcześniej w wewnętrznym porządku prawnym dla pracowników zatrudnionych na czas określony poniżej poziomu określonego przez przepisy określające minimalny poziom ochronny przewidziane to przez porozumienie ramowe. W szczególności poszanowanie klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego wymaga, aby takie uregulowanie przewidywało w odniesieniu do nadużywania kolejnych umów o pracę na czas określony, skuteczne i wiążące środki zapobiegania takim nadużyciom oraz sankcje wystarczająco skuteczne i odstraszające dla zagwarantowania pełnej skuteczności tych środków prewencyjnych. Na sądzie odsyłającym spoczywa zatem obowiązek zbadania czy wymogi te są spełnione.

- 5) W okolicznościach takich, jak w sprawach przed sądem krajowym, porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że, jeżeli wewnętrzny porządek prawny danego państwa członkowskiego przewiduje dla danego sektora inne skuteczne środki w celu zapobiegania, a w razie potrzeby ukarania, nadużyć przy wykorzystywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia, nie stanowi ono przeszkody dla stosowania przepisów krajowych, które zakazują przekształcania w sektorze publicznym w umowę na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony, mających w rzeczywistości na celu zaspokojenie zwyczajnych i stałych potrzeb pracodawcy, które należałoby uznać za nadużycie. Na sądzie odsyłającym spoczywa jednakże obowiązek dokonania oceny, w jakim zakresie, biorąc pod uwagę przesłanki stosowania oraz rzeczywiste wykonywanie istotnych przepisów prawa krajowego, stanowi ono odpowiedni środek pozwalający na unikanie i w razie potrzeby karanie nadużyć przy wykorzystywaniu przez administrację publiczną kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony.

Tymczasem klauzula 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego, niemająca zastosowania do pracowników, którzy zawarli pierwszą lub jedyną umowę o pracę na czas określony, nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia sankcji, jeżeli w rzeczywistości umowa ta służy zaspokojeniu zwyczajnych i stałych potrzeb pracodawcy.

- 6) Na sądzie odsyłającym spoczywa obowiązek wykładni odnośnych przepisów prawa krajowego, tak dalece jak jest to możliwe, zgodnej z klauzulą 5 pkt 1 i klauzulą 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony oraz zdeterminowania w tych ramach, czy „równoważne rozwiązania prawne” w rozumieniu pierwszej z tych klauzul, takie jak przewidziane przez art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, powinny zostać zastosowane w sporach zawisłych przed sądem krajowym w miejsce pewnych przepisów prawa krajowego.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Milano — Włochy) — Marco Gambazzi przeciwko DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

(Sprawa C-394/07) ⁽¹⁾

(Konwencja brukselska — Uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych — Podstawy odmowy — Naruszenie porządku publicznego państwa wezwanego — Wykluczenie pozwanego z udziału w postępowaniu przed sądem państwa pochodzenia z powodu niezastosowania się do zarządzenia sądu)

(2009/C 141/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Milano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marco Gambazzi

Strona pozwana: DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte d'appello di Milano — Wykładnia art. 26 i 27 pkt 1 konwencji brukselskiej — Orzeczenie, którego uznanie jest sprzeczne z porządkiem publicznym państwa wezwanego — Orzeczenie, które uniemożliwia jednej ze stron jej obronę („debarment”) z powodu niezastosowania się do nakazu sądu

Sentencja

Wykładni art. 27 pkt 1 Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej konwencją z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, konwencją z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz konwencją z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji należy dokonywać w następujący sposób:

sąd państwa wezwanego może uwzględnić, w świetle klauzuli porządku publicznego zawartej w tym przepisie, okoliczność, że sąd państwa pochodzenia orzekał w przedmiocie żądań powoda nie wysłuchawszy pozwanego, który prawidłowo stawiał się przed nim, lecz postanowieniem sądu został wykluczony z postępowania z tego względu, że nie spełnił obowiązków nałożonych na niego zarządzeniem wydanym

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007

wcześniej w ramach tego samego postępowania, jeśli w następstwie całkowitej oceny postępowania i w świetle wszystkich okoliczności, uzna on, że taki środek w postaci wykluczenia stanowił oczywiste i nieproporcjonalne naruszenie prawa do bycia wysłuchanym.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Greckiej**

(Sprawa C-406/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda przepływu kapitału — Podatki bezpośrednie — Opodatkowanie dywidend z tytułu akcji spółek — Stawka podatku od spółek osobowych)

(2009/C 141/14)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Grecka (Przedstawiciele: P. Mylonopoulos, M. Tassopoulou i I. Pouli, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 53 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie podatkowe dywidend wypłacanych przez spółki krajowe z wyłączeniem dywidend wypłacanych przez spółki mające siedzibę w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Poprzez stosowanie do dywidend pochodzących z zagranicy mniej korzystnego systemu opodatkowania niż system przewidziany dla dywidend pochodzenia krajowego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 i 43 oraz art. 40 i 31 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., to jest jego art. 31 i 40.

Poprzez utrzymanie w mocy przepisów kodeksu podatku dochodowego (ustawa 2238/94, w brzmieniu zmienionym ustawą 3296/2004), na podstawie których spółki osób zagranicznych podlegają w Grecji wyższemu podatkowi, niż podatek ciążący na spółkach krajowych Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE i art. 31 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Tribunale ordinario di Nocera Inferiore —
Włochy) — Lodato Gennaro & C. SpA przeciwko Istituto
nazionale della previdenza sociale (INPS), SCCI**

(Sprawa C-415/07) (¹)

(Pomoc państwa w zakresie zatrudnienia — Wytoczne dotyczące pomocy w zakresie zatrudnienia — Wytoczne w sprawie pomocy państwa na cele regionalne — Rozporządzenie (WE) nr 2204/2002 — Pojęcie „tworzenie nowych miejsc pracy” — Obliczenie zwiększenia ilości miejsc pracy)

(2009/C 141/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Nocera Inferiore

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lodato Gennaro & C. SpA

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), SCCI

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Nocera Inferiore — Wykładnia rozporządzenia Komisji (WE) nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia (Dz.U. L 337, s. 3) — Kontrola poszanowania przesłanek koniecznych do otrzymania pomocy — Weryfikacja zwiększenia ilości miejsc pracy — Sposób obliczenia

Sentencja

W celu weryfikacji, czy doszło do zwiększenia liczby miejsc pracy, wytoczne dotyczące pomocy w zakresie zatrudnienia powinny być interpretowane w ten sposób, że należy porównać średnią liczbę rocznych jednostek roboczych z roku poprzedzającego zatrudnienie ze średnią liczbą rocznych jednostek roboczych z roku następującego po zatrudnieniu.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Vestre Landsret — Dania) — postępowanie
karne przeciwko Frede'owi Damgaardowi

(Sprawa C-421/07) ⁽¹⁾

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa
2001/83/WE — Pojęcie reklamy — Rozpowszechnianie infor-
macji o produkcie leczniczym przez osobę trzecią działającą z
własnej inicjatywy)

(2009/C 141/16)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Frede Damgaard

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vestre Landsret — Wykładnia art. 86 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67) — Pojęcie reklamy — Rozpowszechnianie informacji o produkcie leczniczym przez osobę trzecią działającą z własnej inicjatywy i w sposób całkowicie niezależny od wytwórcy lub sprzedawcy tego produktu leczniczego

Sentencja

Artykuł 86 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że rozpowszechnianie przez osobę trzecią informacji o produkcie leczniczym, a w szczególności jego leczniczych lub profilaktycznych właściwościach, może zostać uznane za reklamę w rozumieniu tego artykułu, nawet jeśli ta osoba trzecia działa z własnej inicjatywy i w całkowicie niezależny od wytwórcy lub sprzedawcy tego produktu leczniczego — z prawnego i faktycznego punktu widzenia — sposób. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy takie rozpowszechnianie stanowi formę obwoźnej informacji, działalności agitacyjnej lub motywowania ukierunkowanego na zachęcanie do przepisywania, dostarczania, sprzedaży lub konsumpcji produktów leczniczych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r.
— AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis
Idioktisias AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-425/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Odrzucenie przez Komisję
skargi — Poważne zakłócenia wspólnego rynku — Brak inte-
resu wspólnotowego)

(2009/C 141/17)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE (przedstawiciel: T. Asprogerakas Grivas, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i T. Christoforou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2007 r. w sprawie T-229/05 AEPI przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił jako bezzasadną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 kwietnia 2005 r. o nieuwzględnieniu złożonej do niej przez wnoszącego odwołanie skargi informującej o naruszeniu art. 81 WE oraz art. 82 WE przez organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi ERATO, APOLLON i GRAMMO ze względu na zarzucane im fakturowanie stacjom radiowym i telewizyjnym nieadekwatnych kwot z tytułu praw autorskich piosenkarzy, muzyków i producentów nagrań.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Bouygues SA, Bouygues Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Republique Francuskiej, Orange France S.A., Société française du radiotéléphone — SFR

(Sprawa C-431/07 P) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Artykuł 88 ust. 2 WE — Przesłanki wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Poważne trudności — Kryteria uznania za pomoc państwa — Zasoby państwa — Zasada niedyskryminacji)

(2009/C 141/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Bouygues SA, Bouygues Télécom SA (przedstawiciele: adwokaci F. Sureau, D. Théophile, S. Perrotet, A. Bénabent, J. Vogel i L. Kogel)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, (przedstawiciel: C Giolito, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, O. Christmann i A.L. Vendrolini, pełnomocnicy), Orange France S.A (przedstawiciele: adwokaci S. Hautbourg, S. Quesson i L. Olza Moreno), Société française du radiotéléphone — SFR (przedstawiciel: adwokat A. Vincent i C. Vajda QC)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 4 lipca 2007 r. w sprawie Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji (T-475/04), w którym Sąd oddalił skargę skarżących zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2004 r. (Pomoc państwa NN 42/2004 — Francja) w sprawie zmiany opłat należnych od Orange i SFR z tytułu licencji UMTS (Universal Mobile Telecommunications System) — Pomoc państwa — Przesłanki wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 88 ust. 2 WE — Istotne kryteria pomocy państwa — Pojęcia zasobów państwa, korzyści konkurencyjnej i niedyskryminacji

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Bouygues SA i Bouygues Télécom SA zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz — Austria) — Veli Elshani przeciwko Hauptzollamt Linz

(Sprawa C-459/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 202 i art. 233 akapit pierwszy lit. d) — Powstanie długu celnego — Nielegalne wprowadzenie towarów — Zajęcie z orzeczeniem przepadku — Wygaśnięcie długu celnego — Chwila, w której powinno nastąpić zajęcie)

(2009/C 141/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Veli Elshani

Strona pozwana: Hauptzollamt Linz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz — Wykładnia art. 202 i art. 233 akapit pierwszy, lit. d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny — Wygaśnięcie długu celnego związane z zajęciem towarów przy ich nielegalnym wprowadzaniu — Zajęcie towarów dokonane w państwie członkowskim przeznaczenia — Usuwanie towarów spod dozoru celnego — Moment wygaśnięcia długu

Sentencja

- 1) Artykuł 202 i art. 233 akapit pierwszy lit. d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że zajęcie towarów nielegalnie wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty powoduje wygaśnięcie długu celnego tylko wówczas, gdy zajęcie to następuje, zanim towary miną pierwszy urząd celny położony na tym obszarze.
- 2) Nie ma potrzeby odpowiadać na pytanie drugie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 8.12.2007.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Sandra Puffer przeciwko Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

(Sprawa C-460/07) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 2 i 6 — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Koszty budowy budynku przyporządkowanego do przedsiębiorstwa podatnika — Artykuł 6 ust. 2 — Wykorzystanie części budynku do celów prywatnych — Korzyść majątkowa w porównaniu do osób niebędących podatnikami — Zasada równości traktowania — Pomoc państwa w rozumieniu art. 87 WE — Wykluczenie prawa do odliczenia)

(2009/C 141/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sandra Puffer

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Interpretacja art. 87 WE i art. 17 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 145, s. 1) — Odliczenie kwoty podatku od wartości dodanej naliczonego w związku z budową budynku używanego głównie w charakterze mieszkania prywatnego i przeznaczonego w pozostałym zakresie do wynajmu podlegającego opodatkowaniu — Przepisy krajowe traktujące użytek prywatny jako świadczenie usług zwolnione od podatku i wykluczające, w brzmieniu obowiązującym w dniu wejścia w życie dyrektywy, prawo do odliczenia podatku naliczonego w związku z częścią budynku używanymi do celów prywatnych podatnika — Legalność dyrektywy 77/388/WE, a w szczególności jej art. 17, w zakresie, w jakim tworzy ona ulgę podatkową przy nabyciu nieruchomości mieszkalnej dla podatników korzystających ze swej nieruchomości, nawet w niewielkim zakresie, dla celów zawodowych, w porównaniu z innymi podatnikami oraz obywatelami innych państw członkowskich

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) i art. 6 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku nie naruszają ogólnej wspólnotowo-

prawnej zasady równego traktowania, przyznając podatnikom korzyść finansową poprzez konstrukcję prawa do pełnego i natychmiastowego odliczenia podatku VAT naliczonego przy budowie budynku na cele mieszane oraz późniejsze, rozłożone w czasie opodatkowanie tym podatkiem wykorzystania prywatnego tego budynku, inaczej niż w przypadku osób niebędących podatnikami i podatników wykorzystujących swój budynek tylko na prywatne cele mieszkalne.

2) Artykuł 87 ust. 1 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on istnieniu przepisu krajowego, który transponując art. 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388 przewiduje, że prawo do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej jest ograniczone do podatników dokonujących czynności opodatkowanych — z wyłączeniem podatników dokonujących tylko czynności zwolnionych — w zakresie w jakim ów przepis krajowy może przyznawać korzyść finansową tylko podatnikom dokonującym czynności opodatkowanych.

3) Artykuł 17 ust. 6 szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, iż przewidziane w nim odstępstwo nie znajduje zastosowania do przepisu krajowego zmieniającego ustawodawstwo krajowe obowiązujące w chwili wejścia w życie tej dyrektywy, który opiera się na innej logice niż w przypadku ustawodawstwa wcześniejszego i który wprowadza nowe procedury. W tym zakresie nie ma znaczenia, czy ustawodawca krajowy dokonał zmiany wcześniejszego ustawodawstwa krajowego opierając się na prawidłowej, czy też na błędnej interpretacji prawa wspólnotowego. Kwestia, czy tego rodzaju zmiana przepisu krajowego wpływa również, z punktu widzenia stosowania art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy, na inny przepis krajowy, zależy od tego, czy te przepisy krajowe są wzajemnie od siebie zależne, czy samodzielne, co winien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo — Włochy) — Luigi Scarpelli przeciwko NEOS Banca SpA

(Sprawa C-509/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 87/102/EWG — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Niewykonanie umowy sprzedaży)

(2009/C 141/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Bergamo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luigi Scarpelli

Strona pozwana: NEOS Banca SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Bergamo — Wykładnia art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz. U., L 42, s. 48) — Kredyt konsumencki — Prawo konsumenta do wniesienia skargi przeciwko kredytodawcy w przypadku niewykonania umowy sprzedaży rzeczy finansowanej z kredytu

Sentencja

Wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w postępowaniu przed sądem krajowym, istnienie umowy pomiędzy kredytodawcą a dostawcą, na której podstawie kredyt jest przyznawany wyłącznie przez tego kredytodawcę klientom tego dostawcy nie stanowi niezbędnej przesłanki do tego, aby klienci mieli prawo do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy w przypadku niewykonania zobowiązań ciążących na dostawcy celem dochodzenia roszczenia o rozwiązanie umowy kredytu oraz następnie zwrot kwot uiszczonych już na rzecz kredytodawcy.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — skarga wniesiona przez A

(Sprawa C-523/07) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Przedmiotowy zakres stosowania — Pojęcie „sprawy cywilne” — Orzeczenie w sprawie objęcia dziecka opieką i umieszczenia go poza jego rodziną w rodzinie zastępczej — Miejsce stałego pobytu dziecka — Środki zabezpieczające — Jurysdykcja)

(2009/C 141/22)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein Hallinto-oikeus — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. d), art. 8 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Wykonanie decyzji wydanej w formie jednego tylko orzeczenia o objęciu dziecka opieką i umieszczeniu go poza jego rodziną stanowiącego publiczno-prawny środek ochrony dziecka — Sytuacja dziecka mającego zwykle miejsce zamieszkania [stałe miejsce pobytu] w jednym państwie członkowskim, ale przebywającego w innym państwie członkowskim, w którym nie ma stałego miejsca zamieszkania

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że zakresem znaczeniowym pojęcia „sprawy cywilne” w rozumieniu tego przepisu objęte jest orzeczenie o natychmiastowym objęciu dziecka opieką i umieszczeniu go poza jego rodziną, jeżeli stanowi ono publicznoprawny środek ochrony dziecka.
- 2) Pojęcie „zwykle miejsce zamieszkania” [stałe miejsce pobytu] w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w taki sposób, że miejsce stałego pobytu znajduje się tam, gdzie dziecko wykazuje pewną integrację ze środowiskiem społecznym i rodzinnym. Należy w szczególności wziąć pod uwagę trwałość, zgodność z prawem, warunki oraz motyw pobytu i przenosin rodziny do danego państwa członkowskiego, obywatelstwo dziecka, miejsce i warunki uczęszczania do szkoły, znajomość języków, a także więzi rodzinne i społeczne dziecka w tym państwie członkowskim. Do sądu krajowego należy ustalenie miejsca stałego pobytu dziecka w oparciu o wszystkie istotne okoliczności faktyczne danego przypadku.
- 3) Zabezpieczający środek ochronny, taki jak objęcie dziecka ochroną, może zostać zastosowany przez sąd krajowy zgodnie z art. 20 rozporządzenia 2201/2003, gdy spełnione zostały następujące warunki:

— środek ten jest pilny,

— jest stosowany względem osób znajdujących się w danym państwie członkowskim i

— ma on charakter tymczasowy.

Sposób wykonania tego środka, a także jego moc wiążąca są określane zgodnie z prawem krajowym. Po zastosowaniu środka zabezpieczającego sąd krajowy nie jest zobowiązany do przekazania sprawy właściwemu sądowi innego państwa członkowskiego. Jednak w zakresie, w jakim ochrona nadrzędnego interesu dziecka tego wymaga, sąd krajowy, który zastosował środki tymczasowe lub zabezpieczające powinien poinformować o tym — bezpośrednio lub za pośrednictwem organu centralnego wyznaczonego na podstawie art. 53 rozporządzenia 2201/2003 — właściwy sąd innego państwa członkowskiego.

4) Jeżeli sąd danego państwa członkowskiego nie jest właściwy, powinien on stwierdzić brak swojej właściwości, przy czym nie jest on zobowiązany do przekazania sprawy innemu sądowi. Jednakże w zakresie, w jakim wymaga tego nadrzędny interes dziecka, sąd krajowy, który z urzędu stwierdził brak swojej właściwości, powinien o tym poinformować — bezpośrednio lub za pośrednictwem organu centralnego wyznaczonego na podstawie art. 53 rozporządzenia nr 2201/2003 — właściwy sąd innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch przeciwko Giselli Weller-Lindhorst

(Sprawa C-533/07) (¹)

(Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja szczególna — Artykuł 5 pkt 1 lit. a) i art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie — Pojęcie „świadczenia usług” — Udzielenie licencji na prawa własności intelektualnej)

(2009/C 141/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch

Strona pozwana: Gisela Weller-Lindhorst

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Pojęcia „świadczenie usług” i „miejsce, gdzie zobowiązanie miało być wykonane” — Właściwość sądowa do rozpoznania sporu o zapłatę opłat licencyjnych za korzystanie z utworu muzycznego

Sentencja

1) Wykładni art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy dokonywać w ten sposób, że umowa, w ramach której właściciel prawa własności intelek-

tualnej przyznaje odpłatnie drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa, nie stanowi umowy o świadczeniu usług w rozumieniu tego przepisu.

2) W celu ustalenia na podstawie art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 sądu właściwego do rozpatrzenia roszczenia o uiszczenie opłaty licencyjnej należnej na mocy umowy, w ramach której właściciel prawa własności intelektualnej przyznaje odpłatnie drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa, należy nadal odwoływać się do zasad wynikających z orzecznictwa Trybunału w przedmiocie art. 5 pkt 1 konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Rzeczpospolita Polska) — Uwe Rüffler przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

(Sprawa C-544/07) (¹)

(Artykuł 18 WE — Ustawodawstwo w dziedzinie podatku dochodowego od osób fizycznych — Obniżenie podatku dochodowego o kwotę składek na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconych w państwie członkowskim opodatkowania — Odmowa obniżenia o kwotę składek zapłaconych w innych państwach członkowskich)

(2009/C 141/24)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Uwe Rüffler

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polska) — Interpretacja art. 12 akapit pierwszy i art. 39 ust. 1 i 2 traktatu WE — Ustawodawstwo krajowe w dziedzinie podatków dochodowych od osób fizycznych ograniczające możliwość obniżenia podatku o składki na ubezpieczenie zdrowotne tylko do składek płaconych w tym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 18 ust. 1 WE stoi na przeszkodzie stosowaniu ustawodawstwa państwa członkowskiego, które uzależnia przyznanie prawa do obniżenia kwoty podatku dochodowego o zapłacone składki na ubezpieczenie zdrowotne od warunku, by składki te były odprowadzone w tym państwie członkowskim na podstawie prawa krajowego, i które prowadzi do odmowy przyznania tego rodzaju ulgi podatkowej w przypadku, gdy składki nadające się do odliczenia od kwoty podatku dochodowego należnego w tym państwie członkowskim zostały odprowadzone w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Copad SA przeciwko Christian Dior couture SA, Vincentowi Gladelowi, syndykowi w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Société industrielle lingerie (SIL), Société industrielle lingerie (SIL)

(Sprawa C-59/08) (¹)

(Dyrektywa 89/104/EWG — Prawo znaków towarowych — Wyczerpanie praw właściciela znaku — Umowa licencyjna — Sprzedaż towarów opatrzonych znakiem towarowym z naruszeniem postanowienia umowy licencyjnej zakazującego niektórych form sprzedaży — Brak zgody właściciela znaku towarowego — Sprzedaż dyskontom — Naruszenie renomy znaku towarowego)

(2009/C 141/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Copad SA

Strona pozwana: Christian Dior couture SA, Vincent Gladel, syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Société industrielle lingerie (SIL), Société industrielle lingerie (SIL)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 5, 7 i 8 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1) — Pojęcie wyczerpania praw właściciela znaku towarowego — Sprzedaż przez licencjodawcę towarów opatrzonych znakiem towarowym z naruszeniem postanowień umowy licencyjnej zakazujących niektórych form sprzedaży — Sprzedaż hurtownikom i dyskontom — Uszczerbek dla prestiżu znaku towarowego — Brak zgody właściciela znaku towarowego

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może powoływać się na prawa do tego znaku wobec licencjodawcy naruszającego postanowienie umowy licencyjnej zakazujące, z powodów dotyczących prestiżu znaku, sprzedaży dyskontom towarów takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, pod warunkiem że zostanie wykazane, iż naruszenie to, z uwagi na okoliczności właściwe danej sprawie, negatywnie wpływa na prezentację i wizerunek prestiżu, nadające tym towarom aurę luksusu.
- 2) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 89/104, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, należy interpretować w ten sposób, że wprowadzenie przez licencjodawcę towarów opatrzonych danym znakiem towarowym do obrotu z naruszeniem jednego z postanowień umowy licencyjnej nastąpiło bez zgody właściciela tego znaku, jeżeli zostanie wykazane, że to postanowienie umowne odpowiada jednemu z postanowień wymienionych w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy.
- 3) W przypadku gdy wprowadzenie przez licencjodawcę towarów presyjnych do obrotu z naruszeniem jednego z postanowień umowy licencyjnej należy jednak uznać za dokonane za zgodą właściciela, ten ostatni może powoływać się na to postanowienie umowne w celu sprzeciwienia się dalszemu obrotowi tymi towarami na podstawie art. 7 ust. 2 dyrektywy 89/104, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, tylko wówczas, gdy na podstawie okoliczności właściwych danej sprawie zostanie wykazane, że dalszy obrót tymi towarami będzie stanowił działanie na szkodę renomy znaku towarowego.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nógrád Megyei Bíróság — Republika Węgierska) — PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó kft przeciwko Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály

(Sprawa C-74/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Przystąpienie nowego państwa członkowskiego — Podatek z tytułu subwencjonowanego zakupu wyposażenia — Prawo do odliczenia — Wyłączenia przewidziane w uregulowaniach krajowych w chwili wejścia w życie szóstej dyrektywy — Prawo państw członkowskich do zachowania wyłączeń)

(2009/C 141/26)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Nógrád Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó kft

Strona pozwana: Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivata Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nógrád Megyei Bróg — Wykładnia art. 17 dyrektywy 77/388/EWG: Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Uregulowanie krajowe ograniczające możliwość odliczenia podatku należnego z tytułu subwencjonowanego nabycia dóbr inwestycyjnych do części nie podlegającej subwencjonowaniu

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 2 i 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w przypadku nabycia towarów subwencjonowanych z funduszy publicznych, dopuszcza odliczenie związanego z tym podatku od wartości dodanej jedynie do wysokości części nieobjętej subwencją.
- 2) Artykuł 17 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388 przyznaje podatnikom prawa, na które mogą się oni powoływać przed sądem krajowym przeciwko uregulowaniu krajowemu niezgodnemu z tym przepisem.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer Finanzgericht, Gotha — Niemcy) — Glückauf Brauerei GmbH przeciwko Hauptzollamt Erfurt

(Sprawa C-83/08) (¹)

(Harmonizacja struktury podatków akcyzowych — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 4 ust. 2 — Mały browar prawnie i ekonomicznie niezależny od wszelkich innych browarów — Kryteria niezależności prawnej i niezależności ekonomicznej — Możliwość pozostawiania pod pośrednim wpływem)

(2009/C 141/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Thüringer Finanzgericht, Gotha

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Glückauf Brauerei GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Erfurt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Thüringer Finanzgericht, Gotha (Niemcy) — Wykładnia art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316, s. 21) — Uznanie za „niezależny mały browar” dla celów stosowania zmniejszonej stawki podatku akcyzowego — Kryterium „niezależności ekonomicznej” — Browar, który ze względu na stosunki udziałowe i rozdział prawa głosu może pozostawać pod pośrednim wpływem innych browarów

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której istnieją związki strukturalne dotyczące udziałów i prawa głosu oraz w której ta sama osoba, sprawując funkcję członka zarządu w kilku browarach, jest w stanie, niezależnie od swego rzeczywistego zachowania, wywierać wpływ na podejmowane przez nie decyzje gospodarcze, wyklucza możliwość uznania tych browarów za wzajemnie od siebie niezależne ekonomicznie.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Hauptzollamt Bremen przeciwko E. Tyson Parketthandel GmbH hanse j.

(Sprawa C-134/08) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 2193/2003 — Dodatkowe cła przywozowe na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki — Zakres zastosowania ratione temporis — Artykuł 4 ust. 2 — Produkty, które zostały wywiezione po wejściu w życie wskazanego rozporządzenia, jednak w odniesieniu do których można wykazać, że w dniu pierwszego zastosowania wskazanych cel znajdowały się już w drodze do Wspólnoty — Opodatkowanie)

(2009/C 141/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hauptzollamt Bremen

Strona pozwana: J.E. Tyson Parketthandel GmbH hanse j.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 4 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2193/2003 z dnia 8 grudnia 2003 r. ustanawiającego dodatkowe cła przywózowe na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 328, s. 3) — Objęcie dodatkowymi należnościami celnymi produktów, które zostały wywiezione ze Stanów Zjednoczonych Ameryki do Wspólnoty po wejściu w życie wskazanego rozporządzenia, jednak w odniesieniu do których można wykazać, że w dniu pierwszego zastosowania tych ciał znajdowały się już w drodze do Wspólnoty bez możliwości zmiany miejsca przeznaczenia.

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2193/2003 z dnia 8 grudnia 2003 r. ustanawiającego dodatkowe cła przywózowe na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki należy interpretować zgodnie z jego brzmieniem w ten sposób, że nie podlegają dodatkowym należnościom celnym produkty, w odniesieniu, do których można wykazać, że znajdują się w drodze do Wspólnoty Europejskiej w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia oraz w odniesieniu, do których nie można zmienić miejsca przeznaczenia.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Karlsruhe — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Rafetowi Kqiku

(Sprawa C-139/08) (¹)

(Wizy, azyl, imigracja — Obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt w Szwajcarii — Wjazd i pobyt na terytorium państwa członkowskiego w celach innych niż przejazd tranzytem — Brak wizy)

(2009/C 141/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Karlsruhe

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Rafet Kqiku

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Karlsruhe (Niemcy) — Wykładnia art. 1 i 2 decyzji nr 896/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. wprowadzającej uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez państwa członkowskie niektórych zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Liechtenstein

do celów przejazdu tranzytem przez ich terytorium (Dz.U. L 167, s. 8) — Możliwość wjazdu przez obywatela wcześniejszego Związku Serbii i Czarnogóry, zamieszkałego w Szwajcarii i posiadającego szwajcarskie zezwolenie na pobyt stały kategorii C, na terytorium Republiki Federalnej Niemiec w celach innych niż tranzyt i pobytu na tym terytorium przez okres dziesięciu dni bez wizy

Sentencja

Decyzję nr 896/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. wprowadzającą uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez państwa członkowskie niektórych zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Liechtenstein do celów przejazdu tranzytem przez ich terytorium należy interpretować w ten sposób, że wymienione w załączniku do tej decyzji zezwolenia na pobyt wydawane przez Konfederację Szwajcarską i Księstwo Liechtensteinu obywatelom państw trzecich podlegającym obowiązkom wizowemu są uznawane za równorzędne wyłącznie z wizą tranzytową. Aby wjechać na terytorium państw członkowskich w celach przejazdu tranzytem, wystarczy, dla spełnienia wymogów wymienionych w art. 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającego państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, by osoba, której dotyczy wymieniona decyzja, posiadała zezwolenie na pobyt wydane przez Konfederację Szwajcarską lub Księstwo Liechtensteinu i wymienione w załączniku do tej decyzji.

(¹) Dz.U. C 183 z 19.7.2008

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Draka NK Cables Ltd, AB Sandvik international, VO Sembodja BV, Parc Healthcare International Limited przeciwko Omnipol Ltd

(Sprawa C-167/08) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 43 ust. 1 — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych — Pojęcie „strona”)

(2009/C 141/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Draka NK Cables Ltd, AB Sandvik international, VO Sembodja BV, Parc Healthcare International Limited

Strona pozwana: Omnipol Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 43 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych („Bruksela I”) (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Pojęcie strony — Skarga wniesiona przez wierzyciela w imieniu i na rzecz jego dłużnika — Orzeczenie w sprawie wniosku o stwierdzenie wykonalności

Sentencja

Artykuł 43 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że wierzyciel dłużnika nie jest uprawniony do wniesienia środka zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego o wniosku o stwierdzenie wykonalności, jeżeli formalnie nie uczestniczył on jako strona w postępowaniu, w ramach którego inny wierzyciel tego dłużnika złożył ten wniosek o stwierdzenie wykonalności.

(¹) Dz.U. C 183 z 19.7.2008

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-321/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2009/C 141/31)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i E. Adsera Libera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22)

Sentencja

1) Nie przyjmując w przepisany terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i

Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-401/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 96/82/WE — Niebezpieczeństwa związane z poważnymi awariami z udziałem substancji niebezpiecznych — Artykuł 11 ust. 1 lit. c) — Sporządzanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków, jakie należy przedsięwziąć poza terenem zakładów — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2009/C 141/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima i A. Sipos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: E. Riedl, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 11 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi, zmienionej dyrektywą 2003/105/WE (Dz.U. 1997, L 10, s. 13) — Niesporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków, jakie należy przedsięwziąć poza terenem zakładów

Sentencja

1) Nie zapewniając sporządzenia zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dla wszystkich zakładów objętych art. 9 tej dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z

substancjami niebezpiecznymi, zmienionej dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r., Republika Austrii uchybiła ciężącym na niej zobowiązaniom wynikającym z art. 11 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-493/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/56/WE — Transgraniczne łączenie się spółek kapitałowych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 141/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Dimitriou i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: N. Dafniou, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych (Dz. U. L 310 s. 1)

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 19 akapit pierwszy tej dyrektywy.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 24 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van koophandel Hasselt — Belgia) — NV de Nationale Loterij przeciwko BVBA Customer Service Agency

(Sprawa C-525/06) (¹)

(Zaskarżenie orzeczenia zawierającego wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rozstrzygnięcie sporu przed sądem krajowym przez sąd apelacyjny — Brak konieczności udzielania odpowiedzi)

(2009/C 141/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van koophandel Hasselt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NV de Nationale Loterij

Strona pozwana: BVBA Customer Service Agency

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van koophandel te Hasselt — Wykładnia art. 49 WE — Loteria krajowa posiadająca na terytorium państwa członkowskiego ustawowy monopol mający na celu ograniczenie uzależnienia od gier, prowadząca jednak regularną reklamę zachęcającą do udziału w niej — Ustawodawstwo krajowe zakazujące innym przedsiębiorstwom komercyjnym sprzedaży formularzy udziału grupowego bez zezwolenia loterii krajowej

Sentencja

Nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-525/06.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Postanowienie Trybunału z dnia 20 stycznia 2009 r. — Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-374/07 P) (¹)

(Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna Komisji — Szkoda o charakterze pewnym i rzeczywistym — Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów — Ciężar dowodu)

(2009/C 141/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mebrom NV (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: X. Lewis, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie T-198/05 Mebrom przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił jako nieuzasadnioną skargę o odszkodowanie za szkodę poniesioną przez wnoszącego odwołanie wskutek braku wprowadzenia przez Komisję, dla miesięcy stycznia i lutego 2005, systemu umożliwiającego mu przywóz do Unii Europejskiej bromku metylu, zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.U. L 244, s. 1)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone*
- 2) *Mebrom NV zostaje obciążona kosztami postępowania*

(¹) Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Postanowienie Trybunału z dnia 20 stycznia 2009 r. — Jörn Sack przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-38/08 P) (¹)

*(Odwołanie — Służba publiczna — Wynagrodzenie — Niezastosowanie dodatku funkcyjnego przewidzianego dla szefów wydziałów względem doradcy prawnego w grupie zaszeregowania A*14 — Zasada równego traktowania)*

(2009/C 141/36)

Język postępowania: niemiecki

Parties

Strona skarżąca: Jörn Sack (przedstawiciel: D. Mahlo, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Wägenbaur i J. Currall, pełnomocnicy)

Objet

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2007 r. w sprawie T-66/05 Jörn Sack przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę mającą za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji dotyczących wymiaru wynagrodzenia skarżącego za miesiące od maja 2004 r. do lutego 2005 r., żądanie ponownego obliczenia wynagrodzenia za te miesiące i żądanie stwierdzenia nieważności wyrażonej decyzji oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego — Niezastosowanie dodatku funkcyjnego przewidzianego dla szefów wydziałów względem doradcy prawnego w Służbie Prawnej Komisji w grupie zaszeregowania A*14, koordynującego grupę roboczą — Naruszenie zasady równego traktowania

Dispositif

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

- 2) *J. Sack zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Wspólnot Europejskich.*

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 5 marca 2009 r. — K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Natálie Cristinie Lopes de Almeida Cunha, Cláudii Couto Simões, Marly Limie Jatobie

(Sprawa C-90/08) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego CORPO LIVRE — Sprzeciw właściciela wcześniejszych słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych LIVRE — Przedstawienie dowodu używania wcześniejszych znaków towarowych po terminie — Odrzucenie sprzeciwu)

(2009/C 141/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG (przedstawiciel: D. Spohn, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Natália Cristina Lopes de Almeida Cunha, Cláudia Couto Simões, Marly Lima Jatobá

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2007 r. w sprawie T-86/05 K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG przeciwko OHIM — Lopes de Almeida Cunha i in., na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela słownych międzynarodowych i krajowych znaków towarowych „LIVRE” zarejestrowanych dla towarów należących do klasy 25 na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 grudnia 2004 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, którą odrzucono sprzeciw wobec rejestracji graficznego wspólnotowego znaku towarowego „CORPO LIVRE” dla towarów należących do klas 18 i 19 — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Odrzucenie sprzeciwu uzasadnione przedstawieniem po terminie dowodu używania wcześniejszych znaków towarowych

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje w części odrzucone i w części oddalone.*
- 2) *K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 1 kwietnia 2008 r. w sprawie T-412/07 Ammayappan Ayyanarsamy przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Republice Federalnej Niemiec, wniesione w dniu 3 czerwca 2008 r. przez Ammayappan Ayyanarsamy

(Sprawa C-251/08 P)

(2009/C 141/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ammayappan Ayyanarsamy (przedstawiciel: H. Kotzur, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Federalna Niemiec

Postanowieniem z dnia 17 marca 2009 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie i nakazał A. Ayyanarsamemu ponieść swoje własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 25 czerwca 2008 r. w sprawie VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 27 sierpnia 2008 r. przez VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH

(Sprawa C-387/08 P)

(2009/C 141/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH (przedstawiciel: adwokat C. Antweiler)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

W dniu 27 sierpnia 2008 r. VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH wniosły do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od postanowienia wydanego w dniu 25 czerwca 2008 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-185/08 w sprawie VDH Projektentwicklung GmbH i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Przedstawicielem prawnym strony wnoszącej odwołanie jest mecenas Clemens Antweiler, adwokat, Rotthege Wassermann & Partner, Postfach 20 06 69, D-40103 Düsseldorf.

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (siódma izba) oddalił to odwołanie postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2009 r. i obciążył stronę wnoszącą odwołanie kosztami postępowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia, Hiszpania w dniu 19 marca 2009 r. — Pedro Manuel Roca Álvarez przeciwko Sesa Start España ETT SA

(Sprawa C-104/09)

(2009/C 141/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Galicia, Hiszpania.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pedro Manuel Roca Álvarez.

Strona pozwana: Sesa Start España ETT SA.

Pytania prejudycjalne

Czy prawo krajowe (w niniejszej sprawie art. 37 ust. 4 Estatuto de los Trabajadores [kodeksu pracy]), które przyznaje wyłącznie matkom będącym pracownikami najemnymi na zasadzie dobrowolności prawo do płatnej przerwy na karmienie, której koszt ponoszony jest przez pracodawcę, polegające na skróceniu dziennego czasu pracy o pół godziny lub na jednogodzinnej nieobecności w pracy, która może zostać podzielona na dwie części, do czasu ukończenia przez dziecko dziewiątego miesiąca, i nie przyznaje z kolei tego prawa ojcom będącym pracownikami najemnymi, stanowi naruszenie zasady równego traktowania zakazującej wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć ustanowionej w art. 13 WE, dyrektywie Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy⁽¹⁾ oraz w dyrektywie 2002/73/WE, zmieniającej dyrektywę 76/207/EWG⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 39, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 269, s. 25.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-211/04 i T-215/04 Rząd Gibraltaru i Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 18 marca 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-106/09 P)

(2009/C 141/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal, V. Di Bucci, N. Khan, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Rząd Gibraltaru, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 18 grudnia 2008 r., doręzonego Komisji w dniu 5 stycznia 2009 r., w sprawach połączonych T-211/04 i T-215/04 Rząd Gibraltaru i Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji;
- oddalenie skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przez Rząd Gibraltaru i Zjednoczone Królestwo; oraz
- obciążenie Rządu Gibraltaru i Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania;

ewentualnie o:

- przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania; oraz
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących względów:

Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił stosunek między art. 87 ust. 1 WE a kompetencjami państw członkowskich w sprawach podatkowych;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, wprowadzając nieuzasadnione ograniczenia w odniesieniu do oceny działań stanowiących rzekomo pomoc państwa;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, wprowadzając nieuzasadnione ograniczenia wykonywania uprawnień w zakresie kontroli, związanych z określeniem powszechnego lub „normalnego” systemu podatkowego;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, uznając, że powszechny lub „normalny” system podatkowy może być wynikiem stosowania różnych technik opodatkowania do różnych podatników;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, uznając, że Komisja nie wskazała powszechnego lub „normalnego” systemu podatkowego ani nie dokonała wymaganej oceny, by wykazać, że rozpatrywane środki miały charakter selektywny;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, jako że nie zbadał trzech wskazanych w zaskarżonej decyzji kryteriów selektywności.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (izba trzecia w składzie powiększonym) wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-211/04, rząd Gibraltaru i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 marca 2009 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-107/09 P)

(2009/C 141/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: N. Díaz Abad i J.M. Rodríguez Cárcamo, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Pierwszej Instancji i wydanie nowego orzeczenia stwierdzającego zgodność z prawem decyzji Komisji 2005/261/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie systemu pomocy, który Zjednoczone Królestwo zamierza wdrożyć w stosunku do gibraltarskiej rządowej reformy podatku dochodowego od przedsiębiorstw, ⁽¹⁾ oraz
- obciążenie kosztami pozwanych stron.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie art. 299 ust. 4 WE w wykładni nadanej mu przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości. Po pierwsze zaskarżony wyrok nie uznaje statusu prawnego Gibraltaru zgodnie z orzecznictwem TSWE (wyroki z dnia 23 września 2003 r. oraz z dnia 12 września 2006 r.), ponieważ nie stwierdza się tam, że Gibraltar został przekazany przez Króla Hiszpanii Koronie Brytyjskiej na podstawie traktatu z Utrechtu z 1713 r. oraz ponieważ zawiera on liczne nieścisłości w definiowaniu tegoż statusu. Z drugiej strony, narusza on art. 299 ust. 4 w ten sposób, że przyznaje Gibraltarowi możliwość oderwania się w dziedzinie podatkowej od Zjednoczonego Królestwa, co oznacza, że Zjednoczone Królestwo nie bierze już dłużej na siebie stosunków zewnętrznych Gibraltaru w tej dziedzinie, przekształcając tym samym Gibraltar w nowe państwo członkowskie w dziedzinie podatków.
2. Naruszenie art. 87 WE ust. 1, interpretując go w ten sposób, że zakazuje on stosowania go przez Komisję w walce z rajami podatkowymi uznanymi przez OECD. Zaskarżony wyrok uznając za niemożliwe porównanie działalności gospodarczej na Gibraltarze i w Zjednoczonym Królestwie, narusza zasady tej organizacji, zgonie z którymi przepisy powszechnie stosowane na Gibraltarze mogą powodować szkodę dla jej państw członkowskich, pomiędzy którymi znajduje się Zjednoczone Królestwo.

Art. 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany zgodnie z zasadami OECD, z którego to względu takie porównanie, nie tylko jest możliwe, ale także konieczne.

3. Naruszenie wytycznych EBC z dnia 16 lipca 2004 r. poprzez zastosowanie art. 87 ust. 1 WE. Europejski System Banków Centralnych uważa Gibraltarskie, obok innych 37 terytoriów, za pozaterytorialne centrum finansowe (centrum off shore) w dziedzinie bilansu płatniczego, międzynarodowej pozycji inwestycyjnej i pasywów w walutach obcych. Ocena zaskarżonego wyroku, która zakazuje porównywania działalności gospodarczej na Gibraltarze z działalnością w Zjednoczonym Królestwie, narusza tę definicję, która dopuszcza takie porównanie, i oznacza zastosowanie art. 87 WE ust. 1 z naruszeniem obowiązującej w prawie wspólnotowym regulacji, jaką są wytyczne EBC z dnia 16 lipca 2004 r.
4. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez naruszenie przesłanki, zgodnie z którą pomoc przyznawana jest „przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”. Ponieważ Gibraltar jest terytorium, które nie stanowi części żadnego z państw członkowskich, zgodnie z art. 299 WE ust. 4, twierdzenie zawarte w wyroku, zgodnie z którym zakres odniesienia dla zastosowania art. 87 ust. 1 WE odpowiadają wyłącznie w granicach geograficznym terytorium Gibraltar, równa się z uznaniem go za państwo członkowskie, ponieważ przeciwnie nigdy nie można by było spełnić przesłanki, zgodnie z którą pomoc jest przyznawana „przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”.
5. Naruszenie zasady niedyskryminacji poprzez nieuzasadnione zastosowanie orzecznictwa dotyczącego Azorów do odmiennego stanu faktycznego, niż przewidziany w tym orzecznictwie. Istnieją dwie różnice pomiędzy sprawą Azorów, a sprawą zakończoną zaskarżonym wyrokiem. Po pierwsze, Azory stanowią terytorium jednego z państw członkowskich, co nie ma miejsca w przypadku Gibraltar, po drugie, w sprawie dotyczącej Azorów oceniane było obniżenie stawki podatku od osób prawnych, podczas gdy w przypadku Gibraltar chodzi o nowy powszechny system podatku od osób prawnych.
6. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez brak przyjęcia, iż zostały spełnione przesłanki przyznania pomocy państwowej, z punktu widzenia selektywności regionalnej. Dokładniej, Królestwo Hiszpanii uważa, że w zaskarżonym wyroku popełniono błąd co do prawa przyjmując, że zostały spełnione trzy przesłanki autonomii politycznej, autonomii postępowania oraz autonomii gospodarczej, ustanowione w wyroku w sprawie Azorów.
7. Błąd co do prawa poprzez odmowę oceny i zastosowania czwartej przesłanki, o co wnosiło Królestwo Hiszpanii w postępowaniu. Nawet jeżeliby przyjąć, że zostały spełnione trzy przesłanki z wyroku w sprawie Azorów, to należało wymagać spełnienia czwartego kryterium, dotyczącego harmonizacji w ramach krajowego systemu podatkowego państwa członkowskiego, od którego pochodzi ten środek.

8. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez brak przyjęcia, że zostały spełnione przesłanki przyznania pomocy państwowej z punktu widzenia selektywności przedmiotowej. Nawet jeżeliby przyjąć, że Gibraltar stanowi autonomiczny punkt odniesienia, w którym spełnione zostały przesłanki ustanowione w wyroku w sprawie Azorów, to zaskarżony wyrok naruszył art. 87 ust. 1 WE w ocenie selektywności przedmiotowej, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji w swojej ocenie nie uwzględnił tego, że reforma podatku od osób prawnych, którą zamierza przeprowadzić Gibraltar, prowadziłaby do stworzenia systemu, w którym na 29 000 spółek istniejących na Gibraltarze, 28 798 spółek mogłoby zostać poddanych zerowej stawce podatkowej. Ostatnie z wymienionych spółek byłyby szczególnie uprzywilejowane przez ten środek, a ponieważ w zaskarżonym wyroku nie uznano tego, naruszono w ten sposób art. 87 ust. 1 WE. Ponadto Komisja, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi się w wyroku, określiła wspólny system podatkowy.
9. Brak uzasadnienia wyroku poprzez brak oceny czwartej przesłanki, o co wnosiło Królestwo Hiszpanii.
10. Naruszenie prawa podstawowego w rozstrzygnięciu skargi w rozsądnym terminie, jako że postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji trwało praktycznie dwa razy dłużej niż trwa zazwyczaj postępowanie, przy czym nie podano żadnego uzasadnienia w tym zakresie, natomiast okoliczność ta miała szczególne znaczenie w sprawie.
11. Naruszenie art. 77 a) i 77 b) regulaminu postępowania Sądu Pierwszej Instancji, poprzez brak formalnego zawieszenia postępowania na wniosek stron.

(¹) Dz.U. L 85, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Baranya Megyei Bíróság (Węgry) w dniu 23 marca 2009 r. — Ker-Optika Bt. przeciwko ÁNTSZ Dél-dunántúli Regionális Intézet

(Sprawa C-108/09)

(2009/C 141/43)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Baranya Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ker-Optika Bt.

Strona pozwana: ÁNTSZ Dél-dunántúli Regionális Intézet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzedaż soczewek kontaktowych stanowi konsultację medyczną wymagającą fizycznego badania pacjenta, a zatem jest wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego ⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli sprzedaż soczewek kontaktowych nie stanowi konsultacji medycznej wymagającej fizycznego badania pacjenta, czy wykładni art. 30 WE należy dokonywać w ten sposób, że sprzeczne z jego postanowieniami jest uregulowanie państwa członkowskiego, które stanowi, że soczewki kontaktowe mogą być sprzedawane wyłącznie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych?
- 3) Czy uregulowanie węgierskie, zgodnie z którym sprzedaż soczewek kontaktowych jest dozwolone jedynie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych, jest sprzeczne z zasadą swobodnego przepływu towarów?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 23 marca 2009 r. — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan

(Sprawa C-109/09)

(2009/C 141/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Gertraud Kumpan

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1, art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE ⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy i/lub ogólne zasady prawa wspólnotowego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu prawa krajowego, które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2001 r., zgodnie z którym zawieranie umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania bez dalszych warunków z pracownikami po ukończeniu przez nich pięćdziesiątego ósmego roku jest możliwe, jedynie dlatego że ukończyli oni pięćdziesiąty ósmy rok życia?
- 2) Czy klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999

r., wprowadzonego w życie przez dyrektywę Rady 99/70/WE ⁽²⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu prawa krajowego, które zezwala bez dalszych warunków na zawieranie bez obiektywnego powodu nieograniczonej liczby kolejnych umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania, jedynie dlatego że pracownik ukończył pięćdziesiąty ósmy rok życia w chwili wstąpienia w stosunek pracy na czas określony, a z wcześniejszą umową o pracę na czas nieokreślony zawarł z tym samym pracodawcą nie występuje ścisły związek przedmiotowy?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i/lub drugie:

Czy sądy krajowe powinny zaniechać stosowania przepisu prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud de Cheb (Republika Czeska) w dniu 23 marca 2009 r. — Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group przeciwko Michalowi Bilasowi

(Sprawa C-111/09)

(2009/C 141/45)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Okresní soud de Cheb (Republika Czeska)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group

Strona pozwana: Michal Bilas

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 26 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem”) należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten nie zezwala sądowi na zbadanie swojej międzynarodowej jurysdykcji w przypadku, gdy pozwany wdaje się w spór, mimo tego że sprawa podlega zasadom dotyczącym jurysdykcji obowiązkowej na podstawie Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?
2. Czy pozwany może, poprzez to, że wdaje się w spór, ustalić międzynarodową jurysdykcję sądu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia, nawet jeśli w przeciwnym razie postępowanie podlegałoby zasadom jurysdykcji obowiązkowej zawartym w Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?

3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy okoliczność, że pozwany wdał się w spór przed sądem, który w przeciwnym razie na podstawie rozporządzenia nie miałby jurysdykcji w sprawie dotyczącej ubezpieczenia, może być uznana za umowę dotyczącą jurysdykcji w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 27 marca 2009 r. — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg

(Sprawa C-115/09)

(2009/C 141/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V.

Strona pozwana: Bezirksregierung Arnsberg

Przypozwana: Trianel Kohlekraftwerk Lünen GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 10a dyrektywy 85/337/EWG⁽¹⁾ w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE⁽²⁾ wymaga, aby organizacje pozarządowe, które domagają się dostępu do wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego, którego prawo administracyjne procesowe wymaga podniesienia naruszenia prawa, mogły podnieść naruszenie wszystkich przepisów dotyczących ochrony środowiska właściwych dla zatwierdzenia projektu, a zatem także tych przepisów, które zostały ustanowione wyłącznie w interesie ogółu, a nie przynajmniej również dla ochrony dóbr prawnych jednostek?
2. W przypadku nieudzielenia na pytanie pierwsze bezwarunkowej odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 10a dyrektywy 85/337/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE wymaga, aby organizacje pozarządowe, które domagają się dostępu do wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego, którego prawo administracyjne procesowe wymaga podniesienia naruszenia prawa, mogły podnieść naruszenie takich przepisów dotyczących ochrony środowiska właściwych dla zatwierdzenia projektu, które mają podstawę bezpośrednio w prawie wspólnotowym albo które transponują wspólnotowe przepisy prawa ochrony środowiska do prawa wewnętrzkrajowego, a zatem także tych przepisów, które zostały ustanowione wyłącznie w interesie ogółu, a nie przynajmniej również dla ochrony dóbr prawnych jednostek?

 - a) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi zasadniczo twierdzącej:

Czy wspólnotowe przepisy prawa ochrony środowiska muszą spełniać określone wymogi co do treści, aby mogły zostać zaskarżone?

- b) W przypadku udzielenia na pytanie 2a odpowiedzi twierdzącej:

O jakie wymogi co do treści (np. bezpośrednia skuteczność, cel ochronny, cele) chodzi?

3. W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy organizacji pozarządowej przysługuje takie wychodzące poza wymogi prawa wewnętrzkrajowego roszczenie o dostęp do wymiaru sprawiedliwości bezpośrednio na mocy dyrektywy?

- (¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40–48.
- (²) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji; Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17–25.

Odwołanie od wyroku (Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba)) wydanego w dniu 14 stycznia 2009 r. w sprawie T-162/06 Kronoply GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 31 marca 2009 r. przez Kronoply GmbH, dawną Kronoply GmbH & Co. KG

(Sprawa C-117/09 P)

(2009/C 141/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Kronoply GmbH, dawna Kronoply GmbH & Co. KG (przedstawiciele: R. Nierer i L. Gordalla, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie T-162/06;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 września 2005 r. w sprawie pomocy państwa C 5/2004 (wcześniej N 609/2003) uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc, którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego zawartego w drugiej części wniosku, przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji w celu ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i odwołania, a w szczególności kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku, którym Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę wnoszącą odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 września 2005 r. uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc, którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz Kronoply GmbH & Co. KG. Zgodnie z zaskarżonym wyrokiem Komisja słusznie uznała, iż sporna pomoc nie wymaga od beneficjenta ani zaoferowania czegoś w zamian, ani wkładu w cel stanowiący przedmiot wspólnego zainteresowania i że wobec tego była to pomoc operacyjna na pokrycie bieżących kosztów, która nie mogła zostać zatwierdzona. Sąd uznał, iż sporna pomoc nie była konieczna, gdyż dotyczyła jedynie budowy zakładu produkcyjnego, że mimo to była przedmiotem wcześniejszego zgłoszenia i że projekt inwestycyjny został zrealizowany w całości ze środków stanowiących pomoc przyznaną w konsekwencji pierwszego zgłoszenia i to jeszcze przed drugim zgłoszeniem spornej pomocy.

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie odwołania, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z art. 87 ust. 3 lit. a) i lit. c) WE, z wytycznymi w sprawie krajowej pomocy regionalnej, przyjętymi dla realizacji celów tego artykułu i z wielosektorowymi ramami pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych z 1998 r. W związku z tym zarzuca ona również Sądowi naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.

Naruszenie art. 87 ust. 3 lit. a) i c) WE polega na dokonaniu przez Sąd błędnej wykładni i oceny kryterium konieczności i efektu zachęty.

Jeśli chodzi o ocenę konieczności spornej pomocy, Sąd w niewłaściwy sposób ograniczył zakres stosowania art. 87 ust. 3 WE, uznając w sposób niezgodny z prawem, że beneficjent w odniesieniu do danego projektu inwestycyjnego mógł zgłosić tylko jedną pomoc i że każde nowe zgłoszenie powinno dotyczyć nowego projektu inwestycyjnego. Ponadto Sąd dokonał oceny konieczności, przyjmując jako punkt wyjścia datę, która z jednej strony była zupełnie nieistotna w kontekście decyzji wnoszącej odwołanie o dokonaniu inwestycji i na którą z drugiej strony nie miała ona żadnego wpływu. Istotną datą była w opinii Komisji i Sądu data notyfikacji spornej decyzji Komisji przez państwo członkowskie. Kierując wniosek o przyznanie pomocy do władz krajowych, wnosząca odwołanie uczyniła wszystko, co było konieczne i co pozostawało w jej mocy, w odniesieniu do stwierdzenia istnienia konieczności. Wnosząca odwołanie nie ma żadnego wpływu na datę notyfikowania pomocy Komisji. Logiczną konsekwencją takiego stanowiska Sądu i Komisji byłby brak konieczności zatwierdzenia pomocy w odniesieniu do wszelkich projektów, skoro decyzja Komisji dotycząca zgodności bądź niezgodności pomocy ze wspólnym rynkiem ma miejsce dopiero po zrealizowaniu lub zakończeniu projektu.

Należy również zauważyć, że wnosząca odwołanie nie mogła bezpośrednio zaskarżyć decyzji Komisji dotyczącej uprzednio notyfikowanej pomocy. Gdy Komisja stwierdza zgodność ze wspólnym rynkiem pomocy, której kwota jest jednak niezgodna z wnioskiem beneficjenta pomocy skierowanym do władz

krajowych, nie może on zaskarżyć przed Sądem Pierwszej Instancji korzystnej dlań decyzji. Upływ czasu pomiędzy pierwszą decyzją Komisji zatwierdzającą uprzednią pomoc i notyfikacją spornej pomocy wiązał się z wyczerpaniem przez wnoszącą odwołanie wszystkich dostępnych jej środków odwoławczych i prawnych, które w jej mniemaniu przysługiwały jej w odniesieniu do pisma Komisji dotyczącego odmowy zmiany pierwszej decyzji zatwierdzającej. Fakt, iż Republika Federalna Niemiec notyfikowała sporną pomoc dopiero po zrealizowaniu projektu inwestycyjnego wynika wyłącznie z zaistnienia sporu incydentalnego co do kwalifikacji tego pisma Komisji. W związku z tym argument, iż projekt inwestycyjny został już zrealizowany nie może stanowić podstawy oceny konieczności.

Jeśli chodzi o kryterium efektu zachęty, Sąd celowo pozostawił tę kwestię otwartą. Nawet przy założeniu, że wbrew opinii wnoszącej odwołanie, konieczność i efekt zachęty są uznawane za odrębne przesłanki zatwierdzenia, w niniejszej sprawie obie te przesłanki zostały spełnione.

W pkt 4.2 akapit trzeci wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej przewidziano, że kryterium efektu zachęty zostaje spełnione jeżeli beneficjent złożył wniosek o przyznanie pomocy przed rozpoczęciem prac nad danym projektem. W tym zakresie, jak wskazano powyżej, istotny jest jedynie wniosek skierowany do władz krajowych. Wnosząca odwołanie złożyła ten wniosek przed rozpoczęciem prac, a więc spełniła to kryterium. Sąd nie wziął tego pod uwagę, naruszając tym samym nie tylko art. 87 WE, lecz również wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej.

Zaskarżony wyrok jest ponadto sprzeczny z wielosektorowymi ramami pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych i z zasadą równego traktowania z uwagi na fakt, iż Sąd zatwierdził niespójną praktykę Komisji w zakresie oceny rynku. W ramach procedury notyfikacji w zakresie uprzedniej pomocy, Komisja wskazała, że przyjęła współczynnik 0,75 jako wartość czynnika „stanu konkurencji” dla rynku odpowiednich produktów, by zaledwie trzy tygodnie później dokonać w innej decyzji odmiennej oceny tego samego rynku i uznać za zgodny z wielosektorowymi ramami pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych współczynnik 1,0. Choć Komisja dysponuje dużym zakresem uznania w odniesieniu do oceny gospodarczej stanu faktycznego, jest ona jednak ograniczona z uwagi na fakt, że rynki jednakowych produktów są jednakowe, zwłaszcza w sytuacji, gdy oceny rynków dla tej samej grupy produktów dokonuje się w odstępie trzech tygodni.

Kolejne naruszenie prawa przez Sąd polega na nieuwzględnieniu w najmniejszym stopniu argumentu wnoszącej odwołanie, iż była ona zobowiązana do ukończenia projektu w terminie 36 miesięcy od złożenia wniosku, pod rygorem utraty całości pomocy. Nie można czynić jej zarzutu z wywiązania się z tego zobowiązania. Działanie takie stanowi naruszenie art. 87 WE, jak również zasady, zgodnie z którą Komisja powinna działać z uwzględnieniem reguł zarządzania pomocą, którą przyznaje i realizuje.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Berufungs- und Disziplinar-kommission (Austria) w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Mag. lic. Robert Koller przeciwko Rechtsanwaltsprüfungs-kommission beim Oberlandesgericht Graz

(Sprawa C-118/09)

(2009/C 141/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberste Berufungs- und Disziplinar-kommission

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mag. lic. Robert Koller

Strona pozwana: Rechtsanwaltsprüfungs-kommission beim Oberlandesgericht Graz

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywę 89/48/EWG ⁽¹⁾ stosuje się do obywatela austriackiego, który:

- a) ukończył w Austrii studia dyplomowe na kierunku prawo oraz uzyskał tytuł magistra prawa,
- b) po złożeniu dodatkowych egzaminów na uniwersytecie hiszpańskim, których zakres kształcenia wynosił jednak mniej niż trzy lata studiów, uzyskał następnie od ministerstwa kształcenia i nauki Królestwa Hiszpanii, na mocy dokumentu uznania, uprawnienie do używania równoważnego austriackiemu tytułowi hiszpańskiego tytułu „Licenciado en Derecho”, oraz
- c) poprzez zgłoszenie w madryckiej izbie adwokackiej uzyskał uprawnienie do używania zawodowego określenia „abogado” i wykonywał zawód adwokata w Hiszpanii faktycznie, a mianowicie przed złożeniem wniosku trzy tygodnie, a w odniesieniu do momentu wydania decyzji w pierwszej instancji przez najwyższą pięć miesięcy.

2. W przypadku, jeśli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy zgodna z dyrektywą 89/48/WE jest wykładnia § 24 EuRAG, wedle której ukończenie studiów prawniczych w Austrii, a także uzyskanie uprawnienia do używania hiszpańskiego tytułu „Licenciado en Derecho” po zdaniu dodatkowych egzaminów na uniwersytecie hiszpańskim w czasie krótszym niż trzy lata, także wówczas nie wystarcza do dopuszczenia do testu umiejętności w Austrii zgodnie z § 24 ust. 1 EuRAG bez wykazania wymaganej prawem krajowym praktyki (§ 2 ust. 2 RAO), gdy wnioskujący został dopuszczony jako „abogado” w Hiszpanii bez porównywalnego wymogu co do praktyki i wykonywał tam ten zawód przez trzy tygodnie przed złożeniem wniosku, a w odnie-

sieniu do wydania decyzji w pierwszej instancji przez najwyższą pięć miesięcy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 19, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Société Fiduciaire Nationale d'Expertise Comptable przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-119/09)

(2009/C 141/49)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Fiduciaire Nationale d'Expertise Comptable

Strona pozwana: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾ ma na celu wykluczenie w odniesieniu do zawodów regulowanych, których dotyczy, wszelkich zakazów o charakterze generalnym, niezależnie od formy danej praktyki handlowej, czy też pozostawiła ona państwom członkowskim możliwość utrzymania zakazów o charakterze generalnym w odniesieniu do określonych praktyk handlowych, takich jak reklama?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-120/09)

(2009/C 141/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. van Beek i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie dokonując transpozycji do prawa walońskiego art. 2 pkt f), j) i k) i pkt 4 pkt C Załącznika III do dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽¹⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska podnosi dwa zarzuty na poparcie swej skargi.

Z jednej strony zarzuca ona stronie pozwanej nietransponowanie do prawa regionu Walonii pojęć „składowisko podziemne”, „gaz składowiskowy” i „eluat” przewidzianych w przepisach art. 2 pkt f), j) i k) dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów. Komisja podkreśla znaczenie tych pojęć, które będąc pojęciami kluczowymi dla stosowania dyrektywy, zostały również użyte w innych przepisach przyjętych na jej podstawie i w ramach jej stosowania.

Z drugiej strony skarżąca wskazuje na fakt, iż w prawie walońskim nie zawarto żadnego przepisu dotyczącego wartości progowych, po przekroczeniu których można stwierdzić wystąpienie znaczącego negatywnego wpływu składowiska odpadów na jakość wód gruntowych. Przepis pkt 4 pkt C) Załącznika III do dyrektywy, który przewiduje opracowanie takich przepisów, ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej kontroli jakości wód gruntowych i w konsekwencji dla zagwarantowania ochrony środowiska, które jest głównym celem dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182 s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-121/09)

(2009/C 141/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 dyrektywy 90/314/EWG ⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Ustanawiając termin trzech miesięcy, liczony od terminu przewidzianego na zakończenie podróży, dla celów przed-

łożenia wniosku funduszowi gwarancyjnemu dla konsumentów w dziedzinie pakietów turystycznych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 dyrektywy 90/314.

2. Artykuł 7 dyrektywy 90/314 stanowi, że organizator i/lub punkt sprzedaży detalicznej, będący stroną umowy, powinni na wypadek swojej niewypłacalności zapewnić dostateczne zabezpieczenie, umożliwiające zwrot nadpłaconych pieniędzy oraz powrót konsumenta z podróży. Zgodnie z dotychczasową wykładnią, dokonaną przez sąd wspólnotowy, przepis ten nakłada na państwa członkowskie zobowiązanie rezultatu, co powoduje, iż nabywcy imprezy turystycznej przysługuje prawo do skutecznej ochrony przed ryzykiem niewypłacalności i upadku organizatora a w szczególności zwrot wpłaconych pieniędzy i powrót z podróży.
3. Artykuł 8 zezwala państwom członkowskim na przyjęcie dalej idących przepisów, pod warunkiem że przepisy te oferować będą konsumentowi lepszą ochronę.
4. W niniejszym przypadku, zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze krajowe w trakcie postępowania w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, sporne przepisy włoskie mają na celu zapewnienie możliwości odzyskania przez budżet państwowy kwot zapłaconych konsumentom a zatem bardziej ochronę interesów finansowych państwa niż zapewnienie lepszej ochrony nabywców imprez turystycznych.
5. Mimo iż Komisja uznaje interes Włoch w zapewnieniu prawidłowego i zrównoważonego zarządzania funduszem gwarancyjnym poprzez ułatwienie możliwości wniesienia przez państwo o dokonanie restytucji przez podmioty zajmujące się działalnością turystyczną, stwierdza ona, że środek ten, ustanawiając peremptoryjny termin na złożenie wniosku do funduszu prowadzi do powstania warunku, który może pozbawić konsumenta praw gwarantowanych mu przez dyrektywę 90/314.
6. Prawdą jest, że, jak utrzymują władze włoskie, konsument nie może złożyć wniosku do funduszu od razu ani też nie przed powzięciem wiadomości o okolicznościach mogących stanowić przeszkodę dla wykonania umowy. W celu skorzystania przezeń z tej możliwości jest jednakże niezbędne aby posiadał on wiedzę na temat tych okoliczności. W tym względzie, z wyjątkiem sytuacji, w których niewypłacalność organizatora podróży jest ewidentna, gdyż została ona stwierdzona wyrokiem deklaratoryjnym, w przeważającej ilości przypadków konsument nie zwraca uwagi na to jak dokładnie przedstawia się sytuacja majątkowa tego podmiotu gospodarczego. Jest zatem normalne, że w pierwszej kolejności konsument zwraca się właśnie do niego w celu uzyskania zwrotu zapłaconych kwot, wysyłając w tej sprawie pismo, w razie konieczności wezwanie i wreszcie nakaz urzędowy. W ten sposób, ustanowiony w art. 5 decreto ministeriale nr 349/1999, trzymiesięczny termin może być w momencie składania wniosku do funduszu znacznie przekroczony, czego skutkiem byłoby pozbawienie konsumenta prawa do otrzymania zwrotu zapłaconych kwot.

7. Jako środek zaradczy w odniesieniu do naruszenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, władze włoskie zapowiedziały najpierw, że mają zamiar wydłużyć termin na złożenie funduszowi wniosku z trzech do dwunastu miesięcy a następnie, że chcą go zlikwidować.
8. Ponadto, opublikowały one w Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej komunikat mający na celu poinformowanie podmiotów ewentualnie zainteresowanych, że do momentu likwidacji terminu, o którym mowa, wnioski do funduszu gwarancyjnego mogą być, w celu zapewnienia ochrony konsumentów, składane w każdej chwili.
9. Komisja uważa, że środki te, stanowiąc zasługującą na pochwałę próbę zaradzenia skutkom zarzucanego naruszenia nie są jednak wystarczające aby wyeliminować ryzyko pozbawienia nabywców imprez turystycznych przysługującego im prawa do skutecznej ochrony w sytuacji niewypłacalności organizatora imprezy turystycznej.
10. W celu całkowitego zagwarantowania pewności prawa poprzez umożliwienie jednostkom posiadania wiedzy na temat pełnego zakresu przysługujących im praw i podnoszenia ich przed sądem, przepisy dyrektywy powinny zostać transponowane w sposób niekwestionowanie skuteczny, szczególnie i jasny a nie za pomocą zwykłych praktyk administracyjnych, które są z natury zmienne i podlegają uznaniu krajowej administracji.
11. Współwystępowanie we włoskim porządku prawnym z jednej strony przepisu, który formalnie nigdy nie utracił ważności i który w kontekście przedawnienia ustanawia termin trzech miesięcy na złożenie wniosku do funduszu i z drugiej strony komunikatu administracyjnego, który mówi o nie braniu pod uwagę tego terminu ewidentnie prowadzi do stanu niepewności w odniesieniu do nabywców imprez turystycznych.

(¹) Dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz. U. L 158, s. 59).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias (Grecja) w dniu 2 kwietnia 2009 r. — „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoikes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries” przeciwko Ypourgos Emborikis Naftilias

(Sprawa C-122/09)

(2009/C 141/52)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoikes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries”

Strona pozwana: Ypourgos Emborikis Naftilias.

Pytania prejudycjalne

- 1) „W rozumieniu art. 10 akapit drugi WE i art. 249 akapit drugi WE: i) czy ustawodawca grecki miał obowiązek powstrzymania się w okresie obowiązywania czasowego wyłączenia stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski), wprowadzonego w odniesieniu do Grecji przez art. 6 ust. 3 tego rozporządzenia, czyli do dnia 1 stycznia 2004 r. od przyjmowania takich przepisów, które mogłyby poważnie zagrozić pełnemu i skutecznemu stosowaniu przez Grecję rozporządzenia nr 3577/92 po dniu 1 stycznia 2004 r. oraz ii) czy jednostki mają prawo do powoływania się na to rozporządzenie w celu kwestionowania ważności przepisów przyjętych przez ustawodawcę greckiego przed dniem 1 stycznia 2004 r., w sytuacji gdy te przepisy krajowe poważnie zagrażają pełnemu i skutecznemu stosowaniu rozporządzenia przez Grecję po dniu 1 stycznia 2004 r.?”
- 2) „W razie udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pierwsze pytanie, czy pełne stosowanie przez Grecję rozporządzenia nr 3577/92 od dnia 1 stycznia 2004 r. było poważnie zagrożone ze względu na przyjęcie przez ustawodawcę greckiego przed dniem 1 stycznia 2004 r. przepisów o charakterze wyczerpującym i trwałym, które są niezgodne z przepisami rozporządzenia nr 3577/92 przy jednoczesnym braku ustanowienia, że ich ważność wygasa z dniem 1 stycznia 2004 r.?”
- 3) „W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze i drugie pytanie, czy art. 1, 2 i 4 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92 zezwalają na przyjęcie przepisów krajowych, zgodnie z którymi armatorzy mogą świadczyć usługi kabotażu morskiego tylko na określonych liniach, których lista jest ustalana corocznie przez właściwą władzę krajową i pod warunkiem uzyskania pozwolenia administracyjnego w ramach systemu pozwoleń charakteryzującego się następującymi cechami: i) dotyczy on wszystkich linii związanych z wyspami bez czynienia jakichkolwiek rozróżnień, ii) władze krajowe mają, w ramach przyjęcia tego wniosku, możliwość wprowadzenia, w sposób uznaniowy i bez uprzedniego określenia stosowanych kryteriów, zmian dotyczących takich elementów złożonego wniosku o wydanie pozwolenia na rozpoczęcie świadczenia usług na danej linii jak częstotliwość usług i okresy przerw w ich świadczeniu oraz opłaty za wynajem?”
- 4) „W razie udzielenia na pierwsze i drugie pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy przepisy krajowe stanowiące, że armator, któremu zostało wydane przez administrację pozwolenie na rozpoczęcie świadczenia usług na określonej linii (poprzez przyjęcie wniosku w formie pierwotnej bądź po uprzednim dokonaniu zmian dotyczących jego określonych elementów, które to zmiany zostały zaakceptowane przez armatora) jest co do zasady zobowiązany do świadczenia usług w sposób nieprzerwany na linii, o którą chodzi przez cały okres obsługi w ciągu danego roku i do przedłożenia przed rozpoczęciem świadczenia usług listu gwarancyjnego tytułem gwarancji wypełnienia tego zobowiązania, która podlega przepadkowi w całości lub w części w razie niewykonania lub niepełnego wykonania rzeczowego zobowiązania, prowadzą do takiego ograniczenia swobody świadczenia usług, która w rozumieniu art. 49 WE nie jest dopuszczalna?”

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypru**(Sprawa C-125/09)**

(2009/C 141/53)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Zavvos i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypru

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie przez Trybunał, że nie zapewniając przyznania prawa drogi w odniesieniu do własności publicznej w rozsądnym terminie, w sposób całkowity i przejrzysty, Republika Cypru uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 11 ust. 1 dyrektywy ramowej i art. 4 ust. 1 dyrektywy o zezwoleniach
- obciążenie Republiki Cypru kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Z informacji przekazanych służbom Komisji wynika, że w wyniku długotrwałych i nieskoordynowanych procedur na Cyprze drugi operator telefonii komórkowej nie miał możliwości skutecznego zainstalowania własnej sieci w celu świadczenia usług komunikacji elektronicznej w ramach konkurencji z ATHK, która zarządza już założoną siecią.
2. Komisja upomina Republikę Cypru, gdyż wynikiem zachowania właściwych cypryjskich władz publicznych (władze gminne i/lub powiatowe) jest to, że drugi operator telefonii komórkowej nie dysponuje wymaganymi pozwoleniami budowlanymi na gruncie prawa krajowego i zatem można uważać, że funkcjonowanie jego sieci w aktualnym stanie, która ma w zamyśle odpowiadać rygorystycznemu warunkowi pokrycia określonego obszaru geograficznego, który został zawarty w uzyskanym przez niego pozwoleniu, narusza prawo cypryjskie.
3. Komisja uważa, że sytuacja ta wywołuje znaczną niekorzyść jeśli chodzi o działalność drugiego podmiotu zarządzającego siecią telefonii komórkowej. Jako że nie dokończył on rozwoju należącej doń sieci ma możliwość oferowania końcowym użytkownikom całkowitego pokrycia geograficznego tylko za pomocą krajowych usług roamingu, które udostępniane mu są po cenach hurtowych przez ATHK. Wynika z tego, że aktualnie, drugi operator jest uzależniony od krajowych usług roamingu udostępnianych po cenach hurtowych przez ATHK w odniesieniu do 20 % ogółu realizowanych przez niego połączeń. Dlatego, ponieważ jego sieć nie oferuje pełnego pokrycia geograficznego, drugi operator ponosi koszty majątkowe o charakterze zewnętrznym, związane z korzystaniem z krajowych usług roamingu udostępnianych po cenach hurtowych przez ATHK i jest od tych usług zależny.

4. Zdaniem Komisji, te opóźnienia w przyznaniu drugiemu operatorowi telefonii komórkowej prawa drogi w odniesieniu do własności publicznej i w celu instalacji kabli i anten stanowi naruszenie art. 11 ust. 1 dyrektywy ramowej, który stanowi, że właściwe władze działają na podstawie przejrzystych i ogólnie dostępnych procedur, bez dyskryminacji i bez zwłoki.
5. Republika Cypru podnosi, że oczekiwano, iż dekret, który miał zostać przyjęty natychmiast po głosowaniu nad projektem ustawy obejmie swoim zakresem także inne istotne elementy kodeksu, takie jak przepis o 6 tygodniach i ogólnie wszystkie przepisy § 4 kodeksu. Jednakże ww. dekret nigdy nie został przyjęty i zatem sytuacja zasadniczo nie uległa zmianie. Tak więc, Komisja uważa że dyrektywa ramowa i dyrektywa o zezwoleniach nie są aktualnie stosowane w sposób prawidłowy na Cyprze jeśli chodzi o przyznanie pozwoleń budowlanych.
6. W efekcie, pełne stosowanie art. 4 ust. 1 dyrektywy o zezwoleniach i art. 11 ust. 1 dyrektywy ramowej nie jest zagwarantowane aż do momentu oficjalnego wprowadzenia oczekiwanych środków wykonawczych kodeksu, gdyż w sytuacji braku udoskonalenia niezbędnych procedur i w szczególności przyjęcia dekretu nowe przepisy dotyczące pozwoleń budowlanych nie mogły wejść w życie.

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga**(Sprawa C-126/09)**

(2009/C 141/54)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: N. Yerrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób, zmieniającej rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 oraz dyrektywę Rady 91/439/EWG i uchylającej dyrektywę Rady 76/914/EWG⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/59/WE upłynął w dniu 9 września 2006 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła ciągle środków niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała Komisji o ich przyjęciu.

(¹) Dz.U. L 266, s. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Coty Prestige Lancaster Group GmbH przeciwko Simex Trading AG

(Sprawa C-127/09)

(2009/C 141/55)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Coty Prestige Lancaster Group GmbH

Strona pozwana: Simex Trading AG

Pytania prejudycjalne

Czy z wprowadzeniem do obrotu w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) i art. 7 dyrektywy 89/104/EWG (²) mamy do czynienia wówczas, gdy tak zwane próbki perfum zostaną przekazane bez przeniesienia własności związanemu umową pośrednikowi, z zastrzeżeniem zakazu ich sprzedaży, tak aby mógł on udostępnić swym potencjalnym klientom zawartość towaru w celu spróbowania, zważywszy że towar ten opatrzony jest wzmianką, iż nie jest przeznaczony do sprzedaży, umowa dopuszcza, by producent/właściciel znaku towarowego mógł w każdej chwili żądać zwrotu towaru, a jego opakowanie istotnie różni się od opakowania towaru zwykle wprowadzanego do obrotu przez producenta/właściciela znaku towarowego z uwagi na swą prostotę?

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

(²) Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos (Grecja) w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgou Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon przeciwko DIVANI AKROPOLIS Anonymi Xenodochiaki kai Touristiki Etairia

(Sprawa C- 139/09)

(2009/C 141/56)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Areios Pagos (Grecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgou Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon

Strona pozwana: DIVANI AKROPOLIS Anonymi Xenodochiaki kai Touristiki Etairia

Pytania prejudycjalne

Czy zwykle zainstalowanie w pokojach hotelowych, przez prowadzącego hotel, odbiorników telewizyjnych i ich podłączenie do anteny centralnej zainstalowanej w hotelu, bez żadnej czynności pośrednictwa lub interwencji ze strony prowadzącego hotel, stanowi udostępnienie utworu publiczności rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE, w szczególności czy w świetle rzeczonego wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 grudnia 2006 r. w sprawie C-306/05, Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE), ma miejsce w niniejszej sprawie rozprowadzenie sygnału poprzez odbiorniki telewizyjne klientom zamieszkującym w pokojach hotelowych, ze związaną z tym interwencją techniczną prowadzącego hotel?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 kwietnia 2009 r. — 1. MM. Josemans 2. Burgemeester van Maastricht

(Sprawa C-137/09)

(2009/C 141/57)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: 1. M.M. Josemans
2. Burgemeester van Maastricht

Pytania prejudycjalne

1) Czy tego rodzaju uregulowanie, jak omawiane w sprawie przed sądem krajowym, dotyczące wstępu nierezydentów do coffeeshopów jest w całości lub w części objęte zakresem stosowania traktatu WE, w szczególności zakresem stosowania swobody przepływu towarów lub usług, lub zakazu

dyskryminacji ustanowionej w art. 12 WE w związku z art. 18 WE?

- 2) Czy w zakresie, w którym mają zastosowanie postanowienia traktatu WE dotyczące swobodnego przepływu towarów lub usług, zakazanie nierezydentom wstępu do coffeshopów przewidziane w art. 2.3.1.3e ust. 1 APV w związku z uchwałą Burgemeestra z dnia 13 lipca 2006 r. stanowi właściwy i proporcjonalny środek dla celów ograniczenia turystyki narkotykowej i związanych z nią uciążliwości?
- 3) Czy ustanowiony w art. 12 WE w związku z art. 18 WE zakaz dyskryminacji obywateli ze względu na przynależność państwową ma zastosowanie do uregulowania dotyczącego wstępu nierezydentów do coffeshopów, gdy nie mają zastosowania postanowienia traktatu WE dotyczące swobodnego przepływu towarów i usług?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej: czy uzasadnione jest dokonane przy tym pośrednie rozróżnienie na rezydentów i nierezydentów i czy zakazanie nierezydentom wstępu do coffeshopów stanowi właściwy i proporcjonalny środek dla celów ograniczenia turystyki narkotykowej i związanych z nią uciążliwości?

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-139/09)

(2009/C 141/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. de Schietere de Lophem i M.A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie przekazując ich do wiadomości Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/21/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2008 r. Do dnia wniesienia skargi strona pozwana nie podjęła wszelkich koniecznych działań w celu dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, s. 15

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-141/09)

(2009/C 141/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Dejmek i J. Sénéchal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nieprzyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 1 — 4, 5 — 8, 13, a także art. 16 i art. 9 ust. 2 Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 19 tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2005/56/WE upłynął w dniu 14 grudnia 2007 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich przepisów niezbędnych do transponowania tej dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 310, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-149/09)

(2009/C 141/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Dejmek i J. Sénéchal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 77/91/EWG w sprawie tworzenia spółek

akcyjnych i utrzymywania oraz zmian wysokości ich kapitału⁽¹⁾, a w każdym razie nieinformując Komisji o takich przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2006/68/WE upłynął w dniu 15 kwietnia 2008 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze przepisów niezbędnych do transponowania tej dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 264, s. 32.

Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 12 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van koophandel Brussel — Belgia) — Beecham Group plc, SmithKline Beecham plc, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV przeciwko Andacon NV

(Sprawa C-132/07)⁽¹⁾

(2009/C 141/61)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-112/08)⁽¹⁾

(2009/C 141/62)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 3 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — postępowanie wszczęte przez Hermanna Fishera, Rolfę Fishera przeciwko Regierungspräsidium Freiburg

(Sprawa C-193/08)⁽¹⁾

(2009/C 141/63)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 12 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-234/08)⁽¹⁾

(2009/C 141/64)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Postanowienie prezesa siódmej izby Trybunału z dnia 5 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-269/08)⁽¹⁾

(2009/C 141/65)

Język postępowania: maltański

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-283/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/66)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-326/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/69)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 5 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-284/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/67)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-369/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/70)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-294/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/68)

Język postępowania: czeski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-463/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/71)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 20.10.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 24 marca 2009 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Tribunal de première instance de Namur —
Belgia) — Atenor Group SA przeciwko państwu
belgijskiemu

(Sprawa C-514/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/72)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 24 marca 2009 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Cour d'appel de Liège — Belgia) — Real
Madrid Football Club, Zinedine Zidane, David Beckham,
Raul Gonzalez Blanco, Ronaldo Luiz Nazario de Lima,
Luis Filipe Madeira Caeiro, Futebol Club Do Porto S.A.D.,
Victor Baia, Ricardo Costa, Diego Ribas Da Cunha, P.S.V.
N.V., Imari BV, Juventus Football Club SPA przeciwko
Sporting Exchange Ltd, William Hill Credit Limited,
Victor Chandler (International) Ltd, BWIN International
Ltd (Betandwin), Ladbrokes Betting and Gaming Ltd,
Ladbroke Belgium S.A., Internet Opportunity
Entertainment Ltd, Global Entertainment Ltd

(Sprawa C-584/08) ⁽¹⁾

(2009/C 141/73)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r.
— Itochu przeciwko Komisji

(Sprawa T-12/03) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek konsoli do gier wideo i kartridżów z gramami kompatybilnych z konsolami do gier Nintendo — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ograniczenie eksportu równoległego — Przypisanie zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Zróżnicowane traktowanie — Skutek odstrasżający — Czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)

(2009/C 141/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Itochu Corp. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: Y. Shibasaki, G. van Gerven, T. Franchoo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo P. Hellström oraz O. Beynet, a następnie F. Castillo de la Torre oraz O. Beynet, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 1, 3 i 5 decyzji Komisji 2003/675/WE z dnia 30 października 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution i COMP/36.321 Omega — Nintendo) (Dz.U. 2003, L 255, s. 33) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej, lub tytułem żądania ewentualnego — wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Itochu Corp. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r.
— Nintendo i Nintendo of Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-13/03) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek konsoli do gier wideo i kartridżów z gramami kompatybilnych z konsolami do gier Nintendo — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ograniczenie eksportu równoległego — Grzywny — Skutek odstrasżający — Czas trwania naruszenia — Okoliczności obciążające — Rola przywódcy lub inicjatora — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)

(2009/C 141/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nintendo Co., Ltd (Kioto, Japonia) i Nintendo of Europe GmbH (Grossostheim, Niemcy) (przetawiciele: I. Forrester, QC, J. Pheasant, M. Powell, C. Kennedy-Loest, solicitors i J. Killick, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo O. Beynet i A. Whelan, następnie X. Lewis i O. Beynet, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o uchylenie lub obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące na podstawie art. 3 tiret pierwsze decyzji Komisji 2003/675/WE z dnia 30 października 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution i COMP/36.321 Omega — Nintendo) (Dz.U. 2003, L 255, s. 33).

Sentencja wyroku

1) Kwota grzywny nałożonej na Nintendo Co., Ltd i Nintendo of Europe GmbH zostaje ustalona na 119,2425 mln EUR.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.3.2003.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r.
— CD-Contact Data przeciwko Komisji**

(Sprawa T-18/03) ⁽¹⁾

**(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki
— Rynek konsoli do gier wideo i kartridżów z grami Nintendo
— Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ograni-
czenie eksportu równoległego — Dowód istnienia porozu-
mienia zmierzającego do ograniczenia handlu równoległego
— Grzywny — Zróżnicowane traktowanie — Okoliczności
lagodzące)**

(2009/C 141/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CD-Contact Data GmbH (Burglengenfeld, Niemcy) (przedstawiciele: J. de Pree i R. Wesseling, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawi-
ciele: P. Oliver, X. Lewis oraz O. Beynet, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/675/WE z dnia 30 października 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution i COMP/36.321 Omega — Nintendo) (Dz.U. 2003, L 255, s. 33).

Sentencja wyroku

- 1) Kwota grzywny nałożonej na CD-Contact Data GmbH zostaje ustalona na 500 tys. EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.3.2003.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2009 r.
— Hiszpania przeciwko Komisji**

(Sprawa T-281/06) ⁽¹⁾

**(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finan-
sowania wspólnotowego — Pomoc wyrównawcza dla produ-
centów bananów — Nieprawidłowości w zakresie kontroli
jakości — Rodzaj zastosowanej korekty finansowej — Propor-
cjonalność)**

(2009/C 141/77)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: F. Jimeno Fernández, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/554/WE z dnia 27 lipca 2006 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 218, s. 12) w zakresie w jakim przewiduje ona korektę finansową w odniesieniu do wydatków zadeklarowanych przez Królestwo Hiszpanii poniesionych tytułem pomocy wyrównawczej na rzecz producentów bananów w latach gospodarczych 2002 i 2003.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r.
— Borco-Marken-Import Matthiesen przeciwko OHIM (a)**

(Sprawa T-23/07) ⁽¹⁾

**(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego
wspólnotowego znaku towarowego a — Bezwzględna
podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający —
Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94)**

(2009/C 141/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Wolter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: M. Kicia)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 listopada 2006 r. (sprawa R 808/2006-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego a jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 30 listopada 2006 r. (sprawa R 808/2006-4).
- 2) Postępowanie w przedmiocie drugiego żądania Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG zostaje umorzone.

3) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 69 z 24.3.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r.
— Bodegas Montebello przeciwko OHIM — Montebello
(MONTEBELLO RHUM AGRICOLE)

(Sprawa T-430/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego MONTEBELLO RHUM AGRICOLE — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy MONTEBELLO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 141/79)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Montebello, SA (Montilla, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci T. Andrade Boué, I. Lehmann Novo i A. Hernández Lehmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. López Fernández de Corres i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Montebello SARL (Petit-Bourg, Francja) (przedstawiciel: adwokat G.G. Lamoureux)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 września 2007 r. (sprawa R 223/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Bodegas Montebello, SA a Montebello SARL.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bodegas Montebello, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. —
Rotter przeciwko OHIM (Kształt kompozycji kielbasek)

(Sprawa T-449/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt kompozycji kielbasek — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 141/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Rotter (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 września 2007 r. (sprawa R 1415/2006-4) dotyczącą rejestracji trójwymiarowego oznaczenia przedstawiającego kompozycję kielbasek jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Thomas Rotter zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 kwietnia 2009 r.
— Sanchez Ferriz i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-492/07 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2005 r. — Niewpisanie na listę urzędników awansowanych — Wartość procentowa — Artykuły 6 i 10 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Interes w podniesieniu zarzutu)

(2009/C 141/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlos Sanchez Ferriz (Bruksela, Belgia) oraz dziewięciu innych urzędników Komisji Wspólnot Europejskich, których nazwiska znajdują się w załączniku do wyroku (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do Spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 17 października 2007 r. w sprawie F-115/06 Sanchez Ferriz i in. przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Carlos Sanchez Ferriz oraz dziewięciu innych urzędników Komisji, których nazwiska znajdują się w załączniku, pokryją własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję w ramach niniejszej instancji.

(¹) Dz.U C 64 z 8.3.2008

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. — M przeciwko EMEA

(Sprawa T-12/08 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Niepełnosprawność — Wniosek o ponowne zbadanie decyzji oddalającej pierwszy wniosek o zwołanie komitetu ds. inwalidztwa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Akt potwierdzający — Nowe okoliczności o zasadniczym charakterze — Dopuszczalność — Odpowiedzialność pozaumowna — Krzywda)

(2009/C 141/82)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: M (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal, avocats)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: V. Salvatore i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odesłanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do Spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 19 października 2007 r. w sprawie F-23/07 M przeciwko EMEA, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu do Spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 19 października 2007 r. w sprawie F-

23/07 M przeciwko EMEA, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze zostaje uchylone.

- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiej Agencji Leków (EMA) z dnia 25 października 2006 r. w zakresie, w jakim oddala wniosek M z dnia 8 sierpnia 2006 r. o zwołanie komitetu ds. inwalidztwa w jego sprawie.
- 3) EMA zostaje obciążona zapłatą odszkodowania w wysokości 3 000 EUR na rzecz skarżącego.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) EMA zostaje obciążona kosztami postępowania przed Sądem do Spraw Służby Publicznej oraz w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U C 64 z 8.3.2008

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r. — Enercon przeciwko OHIM (E-Ship)

(Sprawa T-81/08) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego E-Ship — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 141/83)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Enercon GmbH (Aurich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Böhm i V. Henke)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schöffner, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 grudnia 2007 r. (sprawa R 319/2007-1) dotyczącą zgłoszenia oznaczenia E-Ship jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Enercon GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. —
ars Parfum Creation & Consulting przeciwko OHIM
(kształt rozpylacza)**

(Sprawa T-104/08) ⁽¹⁾

**(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego
wspólnotowego znaku towarowego — Kształt rozpylacza —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru
odróżniającego — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 7 ust.
1 lit. b), art. 73 i art. 74 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr
40/94)**

(2009/C 141/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ars Parfum Creation & Consulting GmbH (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Späth i G. Hasselblatt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Pethke, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 listopada 2007 r. (sprawa R 1656/2006-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia trójwymiarowego w kształcie rozpylacza jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ars Parfum Creation & Consulting GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 marca
2009 r. — Alves dos Santos przeciwko Komisji**

(Sprawa T-184/08) ⁽¹⁾

**(Europejski Fundusz Socjalny — Programy szkoleniowe —
Zmniejszenie wysokości pierwotnie przyznanej pomocy finan-
sowej — Skarga — Wymogi formalne — Oczywista niedo-
puszczalność)**

(2009/C 141/85)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Rui Manuel Alves dos Santos (Alvaiázere, Portugalia) (przedstawiciel: A. Marques Fernandes, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i B. Kotschy, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 marca 2004 r., doręczonej Ruiemu Manuelowi Alvesowi dos Santosowi w dniu 3 marca 2008 r.,

W sprawie zmniejszenia wysokości pomocy finansowej przyznanej z Europejskiego Funduszu Socjalnego (EFS) na rzecz programu szkoleń zawodowych przedstawionego przez władze portugalskie w sprawie nr 890488 P1.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona
- 2) Rui Manuel Alves dos Santos zostaje obciążony kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 kwietnia
2009 r. — Bundesverband Deutscher Milchviehhalter i.in.
przeciwko Radzie**

(Sprawa T-217/08) ⁽¹⁾

**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE)
nr 248/2008 — System kwot mlecznych — Zwiększenie
krajowych kwot mlecznych — Skarżący, których dany akt
nie dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność)**

(2009/C 141/86)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband Deutscher Milchviehhalter eV (Bonn, Niemcy); Romuald Schaber (Petersthal, Niemcy); Stefan Mann (Eberdorfergrund, Niemcy) i Walter Peters (Körchow, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci W. Renner i O. Schniewind)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Interwenient popierający stronę skarzącą: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Tserépa-Lacombe i M. Vollkommer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 248/2008 z dnia 17 marca 2008 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do krajowych kwot mlecznych (Dz.U. L 76, s. 6);

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bundesverband Deutscher Milchviehhalter eV, MM. Romuald Schaber, Stefan Mann i Walter Peters pokrywają własne koszty, jak również koszty poniesione przez Radę.
- 3) Komisja pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 kwietnia 2009 r. — Perry przeciwko Komisji**(Sprawa T-280/08) ⁽¹⁾****(Skarga o odszkodowanie — Przedawnienie — Niedopuszczalność)**

(2009/C 141/87)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Claude Perry (Paryż, Francja) (przedstawiciel: J. Culioli, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: J. P. Keppenne i P. van Nuffel, pełnomocnicy)**Przedmiot sprawy**

Skarga o odszkodowanie za szkodę, którą skarżący twierdzi, że poniósł z powodu oskarżeń o defraudację pomocy wspólnotowej w trakcie wykonywania niektórych umów zawartych pomiędzy spółkami skarżącego i Komisją

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako niedopuszczalna.
- 2) Claude Perry zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 11.10.2008**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 marca 2009 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisja Wspólnot Europejskich****(Sprawa T-359/08) ⁽¹⁾****(Skarga zmierzająca do stwierdzenia nieważności — Uchylenie zaskarżonego aktu — Umorzenie postępowania)**

(2009/C 141/88)

Język postępowania: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. Rodríguez Cárcano, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Steiblytė i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)**Przedmiot sprawy**

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 czerwca 2008 C(2008)3243 zmniejszającej pomoc z Funduszu Spójności dla grupy projektów nr 2001.ES.16.C.P.E.045 [„Zarządzanie odpadami w Galicji-2001” (grupa II)], przyznanej decyzją C(2001) 4193 z dnia 20 grudnia 2001r.

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie w niniejszej sprawie zostaje umorzone.

- 2) Komisja ponosi swoje własne koszty postępowania, a także koszty poniesione przez Królestwo Hiszpanii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 marca 2009 r. — Hiszpania przeciwko Komisji****(Sprawa T-360/08) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Umorzenie postępowania)**

(2009/C 141/89)

Język postępowania: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: J. Rodríguez Cárcano, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Steiblytė i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)**Przedmiot sprawy**

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2008) 3247 z dnia 25 czerwca 2008 r. dotyczącej obniżenia pomocy przyznanej w ramach Funduszu Spójności na grupę projektów 2001.ES.16.C.P.E.036 (kanalizacja zlewni północnej Galicji — 2001) decyzją Komisji C (2001) 4084 z dnia 20 grudnia 2001 r.

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Komisja pokrywa koszty własne i koszty poniesione przez Królestwo Hiszpanii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 kwietnia 2009 r. — Cachuera przeciwko OHIM — Gelkaps (Ayanda)****(Sprawa T-43/09) ⁽¹⁾****(Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Niedopuszczalność)**

(2009/C 141/90)

Język postępowania: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* La Cachuera, SA (Misiones, Argentyna) (przedstawiciel: E. Armijo Chávarri, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Gelkaps GmbH (Pritzwalk, Niemcy)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 listopada 2008 r. (sprawa RE 87/2008-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy La Cachuera, SA i Gelkaps GmbH.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) La Cachuera, SA pokrywa koszty własne.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 kwietnia 2009 r. — Nycomed Danmark przeciwko EMEA

(Sprawa T-52/09 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pozwolenie na dopuszczenie produktu leczniczego do obrotu — Środek umożliwiający obrazowanie w ultrasonokardiografii dla celów diagnostycznych (perflubutan) — Odmowa EMEA przyznania zwolnienia z obowiązku złożenia planu badania pediatrycznego — Wniosek o zawieszenie wykonania i zastosowanie środków tymczasowych — Brak okoliczności niecierpiących zwłoki)

(2009/C 141/91)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nycomed Danmark ApS (Roskilde, Dania) (przedstawiciele: Schoonderbeek i H. Speyart van Woerden, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: V. Salvatore i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek dotyczący, po pierwsze, zawieszenie wykonania decyzji EMA z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie oddalenia wniosku o zastosowanie zwolnienia dotyczącego perflubutanu, a po drugie, zastosowania innych środków tymczasowych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach zostaje odroczone do czasu wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 kwietnia 2009 r. — UCAPT przeciwko Komisji

(Sprawa T-96/09 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Naruszenie wymogów formalnych — Niedopuszczalność)

(2009/C 141/92)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union des Coopératives agricoles des producteurs de tabac de France (UCAPT) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Peignot i D. Garreau)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Moore i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 s. 16).

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2009 r. — Viasat Broadcasting UK przeciwko Komisji

(Sprawa C-114/09)

(2009/C 141/93)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viasat Broadcasting UK Ltd (z siedzibą w Londynie, Zjednoczone Królestwo) (Przedstawiciele: S. Kalsmose-Hjelmberg i M. Honoré, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 4 sierpnia 2008 r. w sprawie N 287/2008 oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda w skardze stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 4 sierpnia 2008 r. w sprawie N 287/2008⁽¹⁾, na mocy której Komisja zatwierdziła na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c WE pomoc w celu ratowania przyznaną przez państwo duńskie na rzecz TV 2 Danmark A/S („TV 2”).

Skarżąca podnosi, że pomoc nie jest zgodna z art. 87 ust. 3 lit. c, ponieważ narusza ona ustanowioną w tym przepisie zasadę proporcjonalności, wedle której tego rodzaju pomoc nie może zmieniać „warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem”. W szczególności, skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja dopuściła się błędu co do prawa przyjmując, że TV 2 stanowi „zagrożone przedsiębiorstwo” w rozumieniu Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽²⁾. Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się błędu co do prawa przyjmując, że pomoc w celu ratowania była ograniczona do tego co niezbędne, by utrzymać działalność TV 2 i że pomoc ta była utrzymywana na poziomie, który nie pozwoliłby TV 2 na dokonanie inwestycji w zakresie nowych działalności lub na agresywne zachowanie na rynkach handlowych. Po trzecie, skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się błędu co do prawa nie uwzględniając pomocy państwa uzyskanej przez TV 2 w przeszłości.

⁽¹⁾ Streszczenie zaskarżonej decyzji zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2009 C 9, s. 2), a decyzja w wersji nieopatrzonej klauzulą poufności została udostępniona pod adresem http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

⁽²⁾ Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. 2004 C 244, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2009 r. — La Sonrisa de Carmen i Bloom Clothes przeciwko OHIM — Heldmann (BLOOCLOTHES)

(Sprawa T-118/09)

(2009/C 141/94)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: La Sonrisa de Carmen SL (Vigo, Hiszpania), Bloom Clothes SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Míguez Pereira)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Harald Heldmann (Hamburg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 8 stycznia 2009 r. w sprawie R 695/2008-2 i wpisanie do rejestru wspólnotowego mieszanego znaku towarowego BLOOCLOTHES dla klas 25 i 35.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Mieszany znak towarowy zawierający określenie „BLOOCLOTHES”, któremu towarzyszy rysunek grzyba (zgłoszenie nr 5 077 128) dla towarów i usług z klas 18, 25 i 35

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Harald Heldmann

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „BLOOM” (niemiecki znak towarowy nr 30 439 990) dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1].

Skarga wniesiona w dniu z dnia 23 marca 2009 r. — Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods przeciwko Radzie

(Sprawa T-122/09)

(2009/C 141/95)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods (przedstawiciele: F. Carlin, Barrister, A. MacGregor, Solicitor, N. Niejahr i Q. Azau, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cła antydumpingowe na towary produkowane i eksportowane przez skarżących;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami oraz kosztami skarżącej poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE rozporządzenia Rady (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem ostatecznym”), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących.

Skarżące podnoszą, że powinno się stwierdzić nieważność rozporządzenia ostatecznego, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących, ponieważ narusza ono prawa do obrony, obowiązek uzasadniania oraz narusza zasadę dobrej administracji.

Skarżące twierdzą, że zostały naruszone ich prawa do obrony:

- i) z powodu braku przedstawienia we właściwym czasie istotnych okoliczności faktycznych, tak jak tego wymaga art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) 384/96 ⁽²⁾, a także z powodu braku dostarczenia odpowiednich wyjaśnień dotyczących nieścisłości istniejących co do rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym, co skutkowało tym, że skarżące nie mogły skutecznie przedstawić swojego stanowiska oraz bronić swoich interesów w odpowiedni sposób;
- ii) w zakresie ustalenia szkody, ponieważ Komisja:
 - a) nie odpowiedziała na pytania skarżących dotyczące sprzeczności w danych dotyczących rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym w czasie, w którym możliwe byłoby przedstawienie przez skarżące ich stanowisk przed przyjęciem przez Radę rozporządzenia;
 - b) nie dostarczyła skarżącym wnioskowanych przez nie wyjaśnień dotyczących odmowy prawidłowego uwzględnienia wpływu cen surowców;
 - c) nie wyjaśniła, w jaki sposób obliczyła podwyższenie o 2 % kosztów przywozu i marginesu importera;
- iii) przez oczywisty błąd w ustaleniach poprzez brak uwzględnienia znacznych nieścisłości dotyczących rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym przy ustalaniu szkody;

Skarżące podnoszą, że rozporządzenie ostateczne narusza również art. 253 WE poprzez brak ustalenia powodów, na których zostało ono oparte, jeżeli chodzi o istotne okoliczności faktyczne, to znaczy podniesienie o 2 % kosztów przywozu oraz marginesu importera, które pozostaje bez znaczenia dla ustaleń zawartych w rozporządzeniu ostatecznym, które doprowadziły do nałożenia na skarżące ostatecznego cła antydumpingowego.

Skarżące twierdzą wreszcie, że zważywszy na uwagi, jakie poczyniły w trakcie postępowania, wskazując liczne uchybienia ze strony Komisji w prawidłowym wyjaśnieniu stanu faktycznego, na którym oparła się Komisja proponując przyjęcie ostatecznych antydumpingowych środków w celu prawidłowego zagwarantowania praw skarżących do obrony, Rada naruszyła zasadę dobrej administracji przy przyjmowaniu ostatecznego rozporządzenia zaproponowanego przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 350, s.35.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2009 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-123/09)

(2009/C 141/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida i I-G. Metaxas-Maragkidis)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, w trybie art. 230 WE i 231 WE, częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa C26/2008 (pożyczka w kwocie 300 mln EUR udzielona spółce Alitalia S.p.A.) w zakresie, w jakim w decyzji tej nie nakazano odzyskania pomocy od następców prawnych spółki Alitalia i przyznano Włochom dodatkowy termin na wprowadzenie w życie decyzji;
- stwierdzenie, w trybie art. 230 WE i 231 WE, nieważności decyzji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa N510/2008 (sprzedaż aktywów spółki Alitalia S.p.A.);
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą;
- podjęcie wszelkich działań, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje zgodność z prawem dwóch decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawach z zakresu pomocy państwa: C 26/2008 (ex NN 31/08) dotyczącej pożyczki w kwocie 300 mln EUR udzielonej spółce Alitalia, notyfikowanej jako dokument nr C (2008) 6743 ⁽¹⁾, oraz N510/2008 nr C(2008) 6745 wersja ostateczna dotyczącej procedury zbycia aktywów spółki Alitalia w zakresie, w jakim uznano w niej, że procedura ta nie skutkowałą przyznaniem pomocy państwa pod warunkiem wywiązania się przez władze włoskie pewnych zobowiązań.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W odniesieniu do pierwszej z zaskarżonych decyzji skarżąca podnosi, iż należy stwierdzić jej częściową nieważność ze względu na to, że nie nakazano w niej odzyskania pomocy od następców prawnych spółki Alitalia i przyznano Włochom dodatkowy termin na odzyskanie pożyczki.

W odniesieniu do drugiej z zaskarżonych decyzji skarżąca utrzymuje, że wskutek braku wszczęcia formalnej procedury dochodzeniowej pomimo wystąpienia poważnych wątpliwości Komisja wydała niekompletną i niewystarczającą decyzję, a także naruszyła prawa proceduralne skarżącej zapisane w art. 88 ust. 2 WE. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja nie posiadała kompetencji do wydania warunkowej decyzji stwierdzającej brak pomocy państwa już po przeprowadzeniu samego dochodzenia wstępnego. Poza tym skarżąca utrzymuje, że Komisja nie zbadała istotnych cech analizowanych środków na tle okoliczności, w jakich zostały one przedsięwzięte. Według skarżącej Komisja nie zweryfikowała w szczególności tego, czy włoskie nadzwyczajne postępowanie administracyjne skutkowało samo

w sobie udzieleniem pomocy i czy rząd włoski manipulował przepisami prawa tak, aby sprzyjały one programowi spółki Compagnia Aerea Italiana.

Skarżąca podnosi dalej, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie polegający na tym, że nie wzięła ona pod uwagę możliwych rozwiązań alternatywnych wobec sprzedaży aktywów spółki Alitalia, takich jak likwidacja na drodze sądowej czy zbycie udziałów. Skarżąca twierdzi także, że Komisja nie zastosowała do sprzedaży aktywów spółki Alitalia zasady inwestora działającego w normalnych warunkach rynkowych, w szczególności poprzez brak dokonania oceny, jaki wpływ na cenę miało wyraźne zastrzeżenie warunku ciągłości usług oraz dorozumiane zastrzeżenie warunku, by nabywca części przedsiębiorstwa Alitalia prowadzącej działalność w zakresie przewozów pasażerskich był pochodzenia włoskiego, poprzez nieuznanie, że procedura sprzedaży aktywów spółki Alitalia miała oczywiście niewspółmierny charakter, a także poprzez brak dokonania oceny rzeczywistej ceny zaoferowanej przez CAI i niewskazanie kryteriów służących ustaleniu ceny rynkowej aktywów spółki Alitalia.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie wskazała podmiot zobowiązany do zwrotu pożyczki, gdyż biorąc pod uwagę to, że spółka Compagnia Aerea Italiana stała się następcą prawnym spółki Alitalia, podmiotem tym winna być właśnie CAI. Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.

(¹) Dz.U. 2009, L 52, s. 3

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2009 r. — Meridiana i Eurofly przeciwko Komisji

(Sprawa T-128/09)

(2009/C 141/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meridiana SpA (Olbia, Włochy) i Eurofly SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: N. Green, QC, K. Bacon, barrister, C. Osti i A. Prastaro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r.;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r.

uznającej, że notyfikowana przez władze włoskie procedura sprzedaży aktywów przewoźnika lotniczego Alitalia nie stanowi przyznania pomocy państwa na rzecz nabywcy (N 510/2008) (¹). Skarżące są podmiotami konkurencyjnymi na rynku przewozów lotniczych, które wniosły do Komisji skargi dotyczące środków notyfikowanych przez władze włoskie.

W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą następujące zarzuty.

Po pierwsze twierdzą one, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa, zawiera oczywiste błędy w zakresie ustaleń faktycznych oraz luki w uzasadnieniu, skoro Komisja uznała, że aktywa przedsiębiorstwa Alitalia zostałyby zbyte po cenach rynkowych. Skarżące utrzymują w szczególności, że z przedstawionego przez Komisję opisu postępowania nie wynika, jakoby aktywa przedsiębiorstwa Alitalia zostały poddane wycenie niezależnego rzeczoznawcy przed przystąpieniem do negocjacji dotyczących sprzedaży tych aktywów. Według skarżących Komisja naruszyła także prawo, jako że nie przywiązała wystarczającej wagi do okoliczności, że nie wdrożono otwartej i przejrzystej procedury sprzedaży aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Po drugie skarżące twierdzą, iż wniosek Komisji, zgodnie z którym celem działań podjętych w ramach procedury zbycia aktywów nie było uchylenie się od obowiązku zwrotu pomocy państwa, sformułowany został w oparciu o błędne ustalenia prawne, oczywiste błędy w zakresie ustaleń faktycznych oraz luki w rozumowaniu.

Po trzecie skarżące podnoszą, iż Komisja naruszyła prawo oraz ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie rozważyła, czy wprowadzone we Włoszech w 2008 r. uregulowania prawne dotyczące nadzwyczajnego postępowania upadłościowego same w sobie stanowiły pomoc państwa na rzecz przedsiębiorstwa Alitalia oraz na rzecz nabywcy — jak twierdzą skarżące we wniesionej przez nich skardze — skoro ich zdaniem uregulowania te miały na celu umożliwienie zbycia aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Po czwarte według skarżących Komisja naruszyła prawo oraz ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie rozważyła, czy dowód na istnienie pomocy państwa stanowiły pewne wskazane w skardze okoliczności, a mianowicie dokonanie rozdziału aktywów przedsiębiorstwa Alitalia w sytuacji, w której nie postąpiłby tak zwykły inwestor prywatny, naruszenie zasady niedyskryminacji, włączenie do transakcji sprzedaży aktywów innej spółki oraz nabycie innej spółki przez nabywcę aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja naruszyła prawo, ponieważ nie wszczęła formalnej procedury dochodzeniowej przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE, lecz rozstrzygnęła sprawę już po przeprowadzeniu dochodzenia wstępnego.

(¹) Dz.U. 2009, C 46, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Bongrain przeciwko OHIM — Apetito (APETITO)**(Sprawa T-129/09)**

(2009/C 141/98)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bongrain SA (Viroflay, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Hertz-Eichenrode)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Apetito AG (Rheine, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 lutego 2009 r. w sprawie R 720/2008-4; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „APETITO” dla towarów z klasy 29 — zgłoszenie nr 3 470 598

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Apetito AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „apetito” zarejestrowany dla towarów z klas 5, 11, 21 29, 30, 37, 39, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia Rady (¹) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009) z uwagi na to, że Izba Odwoławcza nieprawidłowo uznała, że istnieje podobieństwo między towarami, a w konsekwencji prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

(¹) Zastąpione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L 78, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2009 r. — I Marchi Italiani i B Antonio Basile 1952 przeciwko OHIM — Osra (B Antonio Basile 1952)**(Sprawa T-133/09)**

(2009/C 141/99)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: I Marchi Italiani Srl (Neapol, Włochy), B Antonio Basile 1952 (Giugliano, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Militerni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Osra SA (Rovereta, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą w dniu 9 stycznia 2009 r., która została doręczona skarżącym w dniu 30 stycznia 2009 r. i dotyczy postępowania R 502/2008 w przedmiocie sporu pomiędzy I Marchi Italiani Srl i Osra S.A., a w drodze której utrzymano w mocy decyzję Wydziału Unieważnień uwzględniającą złożony przez Osra S.A. wniosek o unieważnienie znaku towarowego „B Antonio Basile 1952”;
- stwierdzenie ważności i skuteczności rejestracji znaku towarowego „B Antonio Basile 1952” od dnia zgłoszenia lub rejestracji tego znaku;
- obciążenie OHIM wszelkimi kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy zawierający wyrażenie „B Antonio Basile 1952” [wspólnotowy znak towarowy nr 5 274 121 (rejestracja wydzielona będąca wynikiem podziału rejestracji nr 1 462 555, dokonanej w następstwie częściowego jej przeniesienia)] dla towarów należących do klas 14, 18 i 25.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżący.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Osra S.A.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Graficzny znak towarowy „BASILE” (rejestracja we Włoszech pod nr 738 901 i rejestracja międzynarodowa nr R 413 396 B) dla towarów należących do klasy 25.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o całkowite unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Wadliwe zastosowanie art. 52 ust. 1 lit. a) i art. 53 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 11 s 1) [które stały się art. 53 ust. 1 lit. a) i art. 54 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L 78 s 1] oraz brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2009 r. — B Antonio Basile 1952 i I Marchi Italiani przeciwko OHIM — Osra (B Antonio Basile 1952)

(Sprawa T-134/09)

(2009/C 141/100)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: B Antonio Basile 1952 (Giugliano, Włochy), I Marchi Italiani Srl (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Militerni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Osra S.A. (Rovereta, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą w dniu 9 stycznia 2009 r., która została doręczona skarżącym w dniu 30 stycznia 2009 r. i dotyczy postępowania R 1436/2007-2 wszczętego przez Antonia Basilego, działającego pod firmą „B Antonio Basile 1952”, przeciwko Osra S.A., w drodze której została utrzymana w mocy decyzja Wydziału Unieważnień, uwzględniająca złożony przez Osra S.A. wniosek o unieważnienie znaku towarowego „B Antonio Basile 1952”;
- stwierdzenie, że rejestracja znaku towarowego „B Antonio Basile 1952” jest ważna i skuteczna od dnia zgłoszenia lub rejestracji tego znaku;
- obciążenie OHIM wszelkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy zawierający wyrażenie „B Antonio Basile 1952” (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1 462 555) dla towarów należących do klas 14, 18 i 25

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżący

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Osra S.A.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: słowny znak towarowy „BASILE” (rejestracja we Włoszech pod nr 287 030 i rejestracja międzynarodowa nr R 413 396 B) dla towarów należących do klasy 25

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe unieważnienie znaku towarowego w odniesieniu do towarów należących do klasy 25

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: zarzuty podniesione w niniejszej sprawie są takie same jak zarzuty podniesione w sprawie T-133/09

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Nexans France i Nexans przeciwko Komisji

(Sprawa T-135/09)

(2009/C 141/101)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nexans France SAS i Nexans SA (Paryż, Francja) (przedstawiciele: M. Powell, Solicitor i adwokat J.-P. Tran Thiet)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 stycznia 2009 r. w sprawie COMP/39610 — Surge;
- stwierdzenie, że decyzja Komisji o zajęciu czterech DVD-ROM i kopii całego dysku twardego znajdującego się w laptopie pracownika Nexans France, w celu ich analizy w jej pomieszczeniach w Brukseli w późniejszym terminie, jest niezgodna z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o przesłuchaniu pracownika Nexans France w dniu 30 stycznia 2009 r.;
- nakazanie Komisji zwrotu Nexans France wszelkich dokumentów lub dowodów które zdobyła ona ewentualnie na podstawie unieważnionych decyzji, włącznie z nie podlegającym ograniczeniom zwrotem: a) dokumentów dotyczących produktów nie objętych zakresem kontroli; b) dokumentów związanych z projektami dotyczącymi kabli elektrycznych i odnoszącymi się do terytoriów zlokalizowanych poza Europejskim Obszarem Gospodarczym; c) dokumentów zajętych w sposób nieprawidłowy a pochodzących z dysku twardego i DVD-ROM; oraz d) oświadczeń złożonych podczas lub opartych o przesłuchanie pracownika Nexans France;
- nakazanie Komisji powstrzymania się od użycia, dla celów postępowania w sprawie naruszenia wspólnotowych reguł konkurencji, jakichkolwiek dokumentów lub dowodów, które uzyskała ona ewentualnie na podstawie unieważnionych decyzji;
- nakazanie Komisji powstrzymania się od przekazania tych dokumentów lub dowodów (czy też ich pochodnych lub informacji opierających się o nie) innym organom ochrony konkurencji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- podjęcie takich innych i dalszych kroków, które Sąd uzna za niezbędne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie, skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 92/1 z dnia 9 stycznia 2009 r., w drodze której Nexans S.A. i wszystkie spółki podlegające jej bezpośredniej lub pośredniej kontroli, włącznie z Nexans France SAS zostały zobowiązane do poddania się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003⁽¹⁾ (sprawa COMP/39610-Surge), także w odniesieniu do sposobu jej przeprowadzenia.

Celem uzasadnienia swych żądań skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza ich podstawowe prawa, włącznie z prawem do obrony, prawem do rzetelnego procesu, przywilejem ochrony przed samooskarżeniem, domniemaniem niewinności i prawem do prywatności. Ponadto, podnoszą oni, że, w ramach wykonywania zaskarżonej decyzji, Komisja przekroczyła zakres kontroli.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L 1 s 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Komisja przeciwko Galorowi

(Sprawa T-136/09)

(2009/C 141/102)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: pełnomocnicy A.-M. Rouchaud- Joët, F. Mirza, wspierani przez adwokatów B. Katana i M. van der Woude'a)

Strona pozwana: Benjamin Galor (Jupiter, Stany Zjednoczone Ameryki)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od B. Galora na rzecz Wspólnoty kwoty 205 611 EUR powiększonej o odsetki ustawowe zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) naliczanych od dnia 1 marca 2003 r. do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty;
- zasądzenie od B. Galora na rzecz Wspólnoty zapłaty odsetek ustawowych zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) od kwoty 9 231,25 EUR naliczanych od dnia 2 września 2003 r. (lub alternatywnie od dnia 10 marca 2007 r.) do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty;
- obciążenie B. Galora kosztami postępowania oszacowanymi tymczasowo na kwotę 17 900 EUR powiększonej o odsetki ustawowe zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) naliczanych od dnia wydania wyroku do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 23 grudnia 1997 r. Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję zawarła umowę nr IN/004/97 z prof. Benjaminem Galorem i trzema spółkami o wykonanie projektu o nazwie „Self-Upgrading of Old-Design Gas Turbines in Land & Marine Industries by Energy-Saving Clean Jet-Engine Technologies” w ramach działalności Wspólnoty w dziedzinie energii nienuklearnej (¹). Zgodnie z postanowieniami umowy Komisja wypłaciła wykonawcom zaliczkę na poczet jej wkładu do budżetu projektu. Zapłatę otrzymał szef projektu prof. Benjamin Galor.

Z uwagi na to, że wykonawcy napotkali trudności w znalezieniu współwykonawcy projektu oraz z uwagi na fakt, że nie poczyniono żadnego postępu w realizacji projektu Komisja podjęła decyzję o rozwiązaniu umowy. W piśmie do wykonawców Komisja uściśliła, że kwota otrzymana od Komisji tytułem jej wkładu do budżetu projektu mogła być jedynie

uiszczona przez nią (czy też zatrzymana przez wykonawców) w zakresie w jakim dotyczyła ona projektu i była uzasadniona w końcowym sprawozdaniu technicznym i finansowym.

Końcowe sprawozdanie przedstawione przez wykonawców nie zostało zaakceptowane przez Komisję, która rozpoczęła postępowanie o odzyskanie zaliczki.

W skardze Komisja zaznacza, że strona pozwana nie zwróciła otrzymanej kwoty, lecz, w przeciwieństwie do tego, domagała się, aby Komisja wypłaciła jej kwotę przewidzianą w umowie tytułem jej wkładu do budżetu projektu pomniejszoną o kwotę wypłaconej zaliczki. Ponadto, strona pozwana wniosła do sądów niderlandzkich powództwo o odzyskanie tej kwoty. Komisja zakwestionowała właściwość sądów niderlandzkich na podstawie zawartej w umowie klauzuli jurysdykcyjnej wyznaczającej Sąd Pierwszej Instancji jako właściwy do rozstrzygania wszelkich sporów między stronami umowy. Skarga Komisji ma na celu odzyskanie wypłaconej zaliczki. Komisja potwierdza, iż miała na podstawie postanowień umowy prawo do jej rozwiązania, z uwagi na to, że strona pozwana uchybiła swoim zobowiązaniom umownym, między innymi, dlatego że: nastąpiło poważne opóźnienie w rozpoczęciu realizacji projektu i nie było żadnego postępu w jego realizacji, strona pozwana nie była w stanie uruchomić środków technicznych potrzebnych do przeprowadzenia badań, na które przeznaczone były środki finansowe oraz sprawozdania techniczne i finansowe nie spełniały wymogów umowy.

Komisja utrzymuje w konsekwencji, że ma prawo domagać się zwrotu zaliczki.

(¹) Decyzja Rady 94/806/WE z dnia 23 listopada 1994 r. w sprawie przyjęcia specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego, obejmującego prezentację, w dziedzinie energii nienuklearnej (1994-1998) (Dz.U. L 334 z 22.12.1994 r., s. 87) [tłumaczenie nieoficjalne].

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2009 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-139/09)

(2009/C 141/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A.L. During pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 2003 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 r., dotyczącej planów roku gospodarczego w sektorze owoców i warzyw wykonanych przez Francję, w zakresie w jakim dotyczy ona części działań zrealizowanych w ramach planu na rok gospodarczy, które zostały sfinansowane przez organizacje zawodowe;
- tytułem zarzutu ewentualnego, w przypadku gdy Sąd uzna, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji w części jest niedopuszczalne, stwierdzenie nieważności decyzji C(2009) 2003 wersja ostateczna.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2009) 203 wersja ostateczna⁽¹⁾, 28 stycznia 2009 r., w której Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa przyznaną przez Republikę Francuską producentom owoców i warzyw w ramach „planu na rok gospodarczy” zmierzającego do ułatwienia handlu produktami rolnymi zbieranymi we Francji.

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim Komisja uznała, że pomoc przyznana producentom owoców i warzyw stanowiła pomoc państwa, podczas gdy pomoc ta była częściowo sfinansowana z dobrowolnych datków organizacji zawodowych, co zdaniem skarżącej nie stanowi zasobów państwa, ani nie pochodzi z budżetu państwa.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- naruszenia obowiązku uzasadnienia, w zakresie w jakim Komisja nie uzasadniła rozszerzenia pojęcia pomocy państwa na pomoc finansowaną z dobrowolnych datków organizacji zawodowych działających w danym sektorze;
- błędnego stosowania prawa, ponieważ Komisja zakwalifikowała jako pomoc państwa pomoc finansowaną z zasobów prywatnych wypłacaną dobrowolnie i bez udziału władzy publicznej. Pomoc ta nie powinna być zostać uznana jako korzyści przyznane z zasobów państwa.

⁽¹⁾ Takim numerem została opatrzona zaskarżona decyzja, podczas gdy strona skarżąca odwołuje się w sposób konsekwentny do nr C(2009) 2003 wersja ostateczna.

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Prysmian, Prysmian Cavi e Sistemi Energia przeciwko Komisji

(Sprawa T-140/09)

(2009/C 141/104)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Prysmian SpA (Mediolan, Włochy), Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Pappalardo, F. Russo, M.L. Stasi i C. Tesaro)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 stycznia 2009 r., w drodze której Komisja zarządziła przeprowadzenie kontroli (sprawa COMP/39610 — Surge);
- stwierdzenie, że decyzja Komisji o sporządzeniu kopii całej zawartości twardych dysków niektórych dyrektorów Prysmian i o dokonaniu jej analizy w jej własnych pomieszczeniach w Brukseli jest niezgodna z prawem i narusza art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003;
- tytułem żądania ewentualnego w stosunku do żądania przedstawionego w poprzednim punkcie, stwierdzenie, że zachowanie inspektorów stanowi nadużycie, gdyż błędnie interpretując przyznane im w decyzji uprawnienia kontro-

lne, sporządzili oni kopie całej zawartości niektórych twardych dysków w celu zweryfikowania ich w pomieszczeniach Komisji w Brukseli;

- nakazanie Komisji, aby zwróciła Prysmian wszystkie dokumenty uzyskane w sposób niezgodny z prawem podczas kontroli w jej siedzibie w Mediolanie lub wyciągi z kopii twardych dysków poddanych analizie w pomieszczeniach Komisji w Brukseli;
- nakazanie Komisji powstrzymania się od użycia w jakikolwiek sposób dokumentów uzyskanych w sposób niezgodny z prawem, a w szczególności użycia ich w trakcie postępowania wszczętego w celu stwierdzenia zarzucanych praktyk antykonkurencyjnych w sektorze kabli elektrycznych, stanowiących naruszenie art. 81 traktatu WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

U źródła niniejszej skargi znajduje się decyzja wydana przez Komisję w dniu 9 stycznia 2009 r. i mająca na celu stwierdzenie ewentualnego występowania praktyk antykonkurencyjnych w sektorze kabli elektrycznych, stanowiących naruszenie art. 81 traktatu WE. W drodze tej decyzji Komisja nakazała skarżącym poddanie się kontroli w rozumieniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu⁽¹⁾.

W tym względzie podkreślono, że na etapie wykonywania wspomnianej decyzji przedstawiciele skarżących zostali poinformowani, iż pozwana podjęła decyzję o sporządzeniu dokładnej kopii twardych dysków niektórych komputerów („forensic image”) w celu dalszego przeprowadzenia analizy w pomieszczeniach wspomnianej instytucji w Brukseli.

Na poparcie swoich żądań skarżące podnoszą, że:

- rozporządzenie nr 1/2003 stanowi wyrażnie, że z uprawnień kontrolnych można korzystać w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, zakładając, że pomieszczenia te mogą zostać zabezpieczone, w sytuacji gdy kontrola trwa kilka dni, ale żaden przepis prawny nie upoważnia Komisji do sporządzenia kopii całych twardych dysków i wyniesienia ich na zewnątrz pomieszczeń przedsiębiorstwa oraz poddania takiej dokumentacji analizie w jej własnych pomieszczeniach;
- pozwana w sposób niezgodny z prawem przedłużyła należyty czas trwania kontroli o około 1 miesiąc, powodując, iż skarżące znalazły się w stanie niepewności co do rzeczywistego zakresu czynności dochodzeniowych;
- Komisja utrudniała skarżącym przez kilka tygodni rozważenie, przy pełnej znajomości okoliczności sprawy, możliwości złożenia wniosku o objęcie ich programem współpracy;
- zachowania zarzucane pozwanej stanowią oczywiste naruszenie granic, jakie prawodawca wspólnotowy wytyczył w odniesieniu do jej uprawnień kontrolnych, tak iż może to w istotnym stopniu negatywnie wpłynąć na możliwości obrony przedsiębiorstw poddanych kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1.

**Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2009 r. —
Bredenkamp i in. przeciwko Komisji****(Sprawa T-145/09)**

(2009/C 141/105)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: John Arnold Bredenkamp, Alpha International (PTV) Ltd (Camberley, Zjednoczone Królestwo), Breco (Asia Pacific) Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Breco (Eastern Europe) Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Breco (South Africa) Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Breco (UK) Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Breco Group, Breco International (St. Helier, Jersey, Zjednoczone Królestwo), Breco Nominees Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Breco Services Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Corybantes Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Echo Delta Holdings (Reading, Zjednoczone Królestwo), Masters International Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Piedmont (UK) Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Raceview Enterprises (Private) Limited, Scottlee Holdings (PTV) Ltd., Scottlee Resorts Ltd., Timpani Exports Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Tremalt Ltd. (przedstawiciele: D. Vaughan, QC, P. Moser, barrister, R. Khan, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 77/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe, w zakresie w jakim dotyczy ono wszystkich skarżących i każdego z nich osobno;
- dodatkowo lub alternatywnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 77/2009, w zakresie w jakim dotyczy ono pierwszego skarżącego i każdego podmiotu wymienionego w załączniku III uwanego „zależącego” do pierwszego skarżącego poprzez wykreślenie wpisu dokonanego w odniesieniu do pierwszego skarżącego i wszystkich wpisów dokonanych w odniesieniu do tych podmiotów z załącznika III;
- w konsekwencji oświadczenie, że wspomniana decyzja Komisji z dnia 26 stycznia 2009 r. nie ma zastosowania do skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący żądają stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia Komisji nr 77/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie Rady nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe⁽¹⁾ w zakresie w jakim nazwiska i nazwy skarżących umieszczone są w wykazie osób fizycznych i prawnych oraz podmiotów i organów których środki finansowe i zasoby gospodarcze zostały zamrożone zgodnie z tym rozporządzeniem.

Skarżący podnoszą cztery zarzuty na poparcie ich żądania.

Po pierwsze, skarżący podnoszą że sporne rozporządzenie jest pozbawione wszelkiej podstawy prawnej.

Po drugie, utrzymują oni, że Komisja nie zdołała wykazać nadrzędnych względów uzasadniających zamrożenie środków finansowych skarżących naruszając jej obowiązek wynikający z utrwalonego orzecznictwa.

Po trzecie, skarżący utrzymują, że sporne rozporządzenie narusza ich prawo do obrony, prawo do bycia wysłuchanym, a także prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ zdaniem skarżących zostało ono wydane bez zapewnienia jakiegokolwiek gwarancji, gdy chodzi o poinformowanie ich o zgromadzonych przeciwko nim dowodach, ich przesłuchanie w związku z tymi dowodami, czy też w związku z dowodami przemawiającymi na ich korzyść.

Po czwarte, skarżący utrzymują, iż sporne rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem art. 1 protokołu nr 1 do EKPC i narusza ich podstawowe prawa własności.

Po piąte, twierdzą oni, że sporne rozporządzenie, w zakresie w jakim ich dotyczy, opiera się na oczywistym błędzie w ustaleniach faktycznych. Następnie utrzymują oni, że Komisja nie udowodniła, że zamrożenie środków finansowych skarżących było w świetle obowiązujących przepisów prawnie uzasadnione i nie dostarczyła żadnych dokładnych informacji ani niezbitych i wiarygodnych dowodów na poparcie jej decyzji i w konsekwencji nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu.

⁽¹⁾ Dz. U. L 23, s. 5

**Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Parker ITR
i Parker-Hannifin przeciwko Komisji****(Sprawa T-146/09)**

(2009/C 141/106)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Parker ITR Srl (Veniano, Włochy) i Parker-Hannifin Corp. (Mayfield Heights, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: B. Amory, F. Marchini Càmia i F. Amato, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej spółkę Parker ITR odpowiedzialną za popełnienie naruszenia w okresie od 1 kwietnia 1986 r. do 9 czerwca 2006 r., zaś spółkę Parker Hannifin odpowiedzialną za popełnienie naruszenia w okresie od 31 stycznia 2002 r. do 9 czerwca 2006 r.;
- znaczne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie, w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia prawa w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie poufnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżące domagają się obniżenia kwoty nałożonej na nie grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

W ramach trzech pierwszych zarzutów dotyczących kwestii przypisania odpowiedzialności skarżące podnoszą, co następuje:

Po pierwsze twierdzą one, iż poprzez uznanie spółki Parker OTR odpowiedzialną za naruszenia popełnione przed dniem 1 stycznia 2002 r. przez podmioty prawne, które nadal istnieją, prowadzą działalność gospodarczą i należą do innego przedsiębiorstwa, w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej, dopuszczono się nadużycia władzy w celu obejścia przepisów regulujących przedawnienie, naruszono zasadę niedyskryminacji i nie dopełniono obowiązku uzasadnienia.

Po drugie skarżące twierdzą, że w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej poprzez uznanie ich odpowiedzialnymi za bezprawne działania, których dopuścił się pracownik spółki Parker ITR, mimo że: i) angażując się w porozumienie kartelowe pracownik ten działał w celu uzyskania korzyści osobistych; ii) w celu uzyskania bezprawnych korzyści pracownik ten kierował wydziałem Oil & Gas spółki Parker ITR niezależnie od skarżących; iii) spółka Parker ITR poniosła straty w wyniku bezprawnych działań tego pracownika.

Po trzecie skarżące podnoszą, że w zaskarżonej decyzji błędnie uznano spółkę Parker Hannifin za winną popełnienia naruszenia w okresie od 31 stycznia 2002 r. do 9 czerwca 2006 r., bowiem wszelkie domniemania dotyczące decydującego wpływu spółki Parker Hannifin na działalność w sektorze przewodów morskich do transportu ropy naftowej i gazu prowadzoną przez w pełni zależną od niej spółkę Parker ITR zostały w obszerny sposób obalone przez skarżące, zaś żaden z argumentów czy dokumentów przywołanych w decyzji nie podważa zasadności obalenia tych domniemań ani nie stanowi dowodu na to, że w okresie tym spółka Parker Hannifin miała decydujący wpływ na działania podejmowane przez spółkę Parker ITR.

W ramach pozostałych sześciu zarzutów dotyczących wysokości grzywny skarżące podnoszą, co następuje:

Po czwarte twierdzą one, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistym błędem, polegającym na uznaniu naruszenia obejmującego okres od 1 kwietnia 1986 r. do 13 maja 1997 r. oraz naruszenia obejmującego okres od 11 czerwca 1999 r. do 2 maja 2007 r. za jedno ciągłe naruszenie bądź za powtarzające się naruszenie w rozumieniu art. 25 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. Według skarżącej oznacza to, że uprawnienie Komisji do wymierzenia grzywny za naruszenie obejmujące okres od 1 kwietnia 1986 r. do 13 maja 1997 r. uległo przedawnieniu.

Po piąte skarżące utrzymują, iż w decyzji błędnie uznano spółkę Parker ITR za podmiot pełniący wiodącą rolę w porozumieniu kartelowym w okresie od 11 czerwca 1999 r. do 30 września 2001 r.

Po szóste podnoszą one, że zaskarżona decyzja narusza zasadę odpowiedzialności osobistej oraz nie zawiera uzasadnienia co do kwestii zwiększenia wysokości grzywny nałożonej na spółkę Parker Hannifin ze względu na przypisywaną spółce Parker ITR wiodącą rolę w porozumieniu kartelowym.

Po siódme skarżące twierdzą, że decyzja ta narusza zasadę uzasadnionych oczekiwań, gdyż w celu obliczenia „skumulowanej wartości sprzedaży na terytorium EOG” w rozumieniu pkt 18 wytycznych Komisji w sprawie grzywien⁽²⁾ wzięto w niej pod uwagę sprzedaż towarów, w odniesieniu do których faktury wystawiane były na przedsiębiorstwa zlokalizowane na terenie EOG, lecz których dostawy nie były realizowane w ramach tego terytorium.

Po ósme podnoszą one, że poprzez uwzględnienie całkowitego obrotu spółki Parker Hannifin w celu obliczenia wynoszącego 10 % pułapu części grzywny dotyczącej naruszeń, za które wyłączną odpowiedzialność przypisano spółce Parker ITR, w zaskarżonej decyzji dokonano błędnej wykładni art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej i nie przedstawiono uzasadnienia.

Po dziewiąte skarżące twierdzą, że decyzję wydano z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia, skoro odmówiono w niej zmniejszenia wysokości nałożonej na skarżące grzywny ze względu na ich współpracę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. 2003, L 1., s. 1.

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003, Dz.U. 2006, C 210, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Trelleborg przeciwko Komisji

(Sprawa T-148/09)

(2009/C 141/107)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trelleborg AB (Trelleborg, Szwecja) (przedstawiciele: J. Joshua, barrister, i E. Aliende Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej, a w każdym razie w zakresie, w jakim uznano w nim, że skarżąca dopuściła się jakiegokolwiek naruszenia prawa przed dniem 21 czerwca 1999 r.;

- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2, w celu usunięcia oczywistych błędów, którymi dotknięta jest ta decyzja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia prawa w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie poufnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżąca domaga się obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze podnosi ona, iż uprawnienie Komisji do nakładania grzywien w odniesieniu do wszelkich okresów poprzedzających dzień 21 czerwca 1999 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż według skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych oraz naruszyła prawo uznając, że skarżąca dopuściła się jednego ciągłego naruszenia prawa.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż po stronie Komisji nie istnieje uzasadniony interes w deklaracyjnym ustalaniu popełnienia naruszenia prawa w odniesieniu do pierwszego okresu, który zakończył się w maju 1997 r.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Dover przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-149/09)

(2009/C 141/108)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Densmore Ronald Dover (Borehamwood, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vaughan, QC barrister, M. Lester, barrister i M. French, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przyjęcie, na podstawie art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, środków organizacji postępowania wskazanych w skardze;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi w niniejszej sprawie przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Za pomocą niniejszej skargi skarżący żąda stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu nr D(2009) 4639 z dnia 29 stycznia 2009 r. w przedmiocie windyacji diet asystenckich.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi pięć argumentów co do prawa.

Po pierwsze, twierdzi on, iż Parlament dokonał niewłaściwej wykładni oraz niewłaściwie zastosował art. 14 Przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego (zwanych dalej „przepisami KDP”) między innymi poprzez dążenie do narzucenia skarżącemu, ze skutkiem wstecznym, uciążliwych wymagań, podczas gdy w odnośnym czasie wymagania takie nie były nigdy stawiane posłom do Parlamentu Europejskiego, a także poprzez brak dokładnego wskazania, który dokładnie wydatek uznaje się za nienależycie poczyniony.

Po drugie, podnosi on, iż Parlament oparł się na rzekomym „konflikcie interesów”, naruszając tym samym zasadę pewności prawa, gdyż działał on w sposób niezgodny z wcześniejszymi zwyczajami i praktykami, w sposób niespójny z jego opublikowanymi przepisami, a także bez wskazania jasnych i przejrzystych standardów. Skarżący twierdzi, iż decyzja Parlamentu pozbawiona jest jakiegokolwiek podstawy prawnej lub faktycznej.

Po trzecie, skarżący argumentuje, iż Parlament nie przestrzegał podstawowych wymogów proceduralnych określonych w art. 27 przepisów KDP, między innymi dotyczących: uprzedniego zasięgnięcia opinii kwestorów, uzasadnienia okoliczności wskazujących na „nadzwyczajny przypadek”, wysłuchania skarżącego przed wydaniem decyzji, jak również wymogu, by decyzję podjęło Biuro.

Po czwarte, twierdzi on, iż strona pozwana bez podstawy prawnej dążyła do odzyskania podatku VAT od skarżącego.

Na koniec skarżący twierdzi, iż Parlament przedwcześnie przedstawił sprawę skarżącego OLAF-owi, naruszając tym samym prawo skarżącego do obrony oraz bez podstawy prawnej ani uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Ningbo Yonghong Fasteners przeciwko Radzie

(Sprawa T-150/09)

(2009/C 141/109)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd United (przedstawiciele: F. Graafsma and J. Cornelis, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych

elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁾ wskutek naruszenia art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 384/96 ⁽²⁾ oraz oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych przy odmowie uwzględnienia wniosku skarżącej o traktowanie na zasadach rynkowych („MET”).

Skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja nie podjęła decyzji w przedmiocie MET w przewidzianym w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 384/96 terminie. Skarżąca wskazuje, że podejmując decyzję po uzyskaniu wszystkich informacji żądanych w kwestionariuszu antydumpingowym, Komisja naruszyła przewidziany w ww. przepisie obowiązek mający zagwarantować, że kwestia czy producent spełnia kryteria MET nie zostanie rozstrzygnięta na podstawie jej wpływu na obliczenie marginesu dumpingu.

Po drugie skarżąca podnosi, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie stwierdzając, że ponoszone przez skarżącą koszty stanowiącej zasadniczy element procesu produkcyjnego walcówki stalowej nie odzwierciedlają w istotny sposób wartości rynkowej w świetle art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 384/96. Ten oczywisty błąd w ocenie jest skutkiem naruszenia przez Komisję i Radę obowiązku należytej staranności i właściwego zarządzania, wskutek niestaranego i stronniczego badania dostarczonych im dowodów.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że dokonana przez Radę wykładnia art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 384/96 jest niedopuszczalna i stanowi naruszenie tego przepisu. Ponadto skarżąca podnosi, że dokonana przez Radę wykładnia art. 2 ust. 7 lit. b) i c) nie tylko nie uwzględnia okoliczności, że ocena MET powinna być dokonana na poziomie konkretnego przedsiębiorstwa, lecz również nakłada na skarżącą bezzasadny ciężar dowodu. Ponadto zdaniem skarżącej, dokonana przez Radę wykładnia czyni możliwość dostosowania zniekształconych szczególną sytuacją rynkową kosztów produkcji zbędną, i jako taka pozostaje w sprzeczności z obowiązkiem dokonywania wykładni przepisów prawa wspólnotowego zgodnie z ich kontekstem i celem.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 29, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2009 r. — ISDIN przeciwko OHIM — Pfizer (ISDIN)

(Sprawa T-153/09)

(2009/C 141/110)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: ISDIN, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Esteve Sanz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Pfizer Ltd (Sandwich, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie R 390/2008-1;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie R 390/2008-1 w części dotyczącej unieważnienia zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie dla określonych towarów z klasy 5; oraz
- obciążenie strony pozwanej i — w razie potrzeby — Pfizer Ltd kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „ISDIN” dla towarów z klas 3 i 5

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Pfizer Ltd

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe unieważnienie spornego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 73 rozporządzenia Rady nr 40/94 ⁽¹⁾ (obecnie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009) oraz zasady 50 ust. 2 lit. h) rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza nie dopełniła obowiązku uzasadnienia w zakresie występującego w przypadku kolidujących ze sobą znaków prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) (obecnie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009) i art. 74 (obecnie art. 76 rozporządzenia nr 207/2009) rozporządzenia Rady nr 40/94, w zakresie w jakim Izba Odwoławcza odmówiła uwzględnienia ograniczenia dokonanego przez zgłaszającego w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania i w wyniku tego stwierdziła ogólnie, że towary oznaczone kolidującymi ze sobą znakami są identyczne. Pośilkowo naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, w zakresie w jakim zaskarżona decyzja odnosi się do określonych towarów z klasy 5. Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, w zakresie w jakim Izba Odwoławcza utrzymała w mocy decyzję Wydziału Unieważnień w odniesieniu do towarów początkowo objętych zgłoszeniem zakwestionowanego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — MRI przeciwko Komisji**(Sprawa T-154/09)**

(2009/C 141/111)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Manuli Rubber Industries SpA (MRI) (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, M. Pappalardo, E. Marasà, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

W pierwszej kolejności

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że skarżąca brała udział w okresie od 1 kwietnia 1986 r. do 1 sierpnia 1992 r. i od 3 września 1996 r. do 2 maja 2007 r., a w szczególności w okresie od 3 września 1996 r. do 9 maja 2000 r., w jednolitym i ciągłym naruszeniu na rynku przewodów morskich;
- Stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w zakresie, w jakim w następstwie błędów przedstawionych w niniejszej skardze na skarżącą nałożono grzywnę w wysokości 4 900 000 EUR;
- Oddalenie wszystkich przeciwnych zarzutów i argumentów obrony;

W drugiej kolejności,

- Obniżenie zgodnie z art. 229 WE grzywny nałożonej w art. 2 decyzji na skarżącą w wysokości 4 900 000 EUR,

W każdym razie

- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona jest ta sama decyzja co w sprawie T-146/09 Parker ITR i Parker Hannifin przeciwko Komisji.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi po pierwsze, że decyzja jest wadliwa, jeżeli chodzi o zakwalifikowanie zarzucanego jej naruszenia jako udziału w jednym i kompleksowym kartelu w latach 1986–2007, w szczególności w odniesieniu do przyporządkowania naruszenia na okres 1996–2007, a tym samym uwzględnieniu okresu od września 1996 r. do maja 1997 r. w okresie, za który nałożono grzywnę.

W tym kontekście skarżąca twierdzi, że naruszenie nie może być ciągle ani powtarzające się, jeżeli między poszczególnymi okresami naruszenia tak jak w niniejszym przypadku upłynął znaczny okres, a przede wszystkim miały miejsce pozytywne zdarzenia, które są nie do pogodzenia z wolą kontynuowania lub powtarzania naruszenia, jak publiczne i wyraźne zerwanie stosunków z kartelem ze strony skarżącej, co też zostało uznane przez Komisję.

Ponadto skarżąca podnosi nieprawidłowość określenia kwoty grzywny pod względem czasu trwania, wagi i jej obniżenia za udział w ujawnieniu naruszenia.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 18 lutego 2009 r. w sprawie F-42/08 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 kwietnia 2009 r. przez Luigię Marcuccia**(Sprawa T-157/09 P)**

(2009/C 141/112)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie, w całości i bez żadnego wyjątku, postanowienia z dnia 18 lutego 2009 r., wydanego przez pierwszą izbę Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-42/08 Marcuccio przeciwko Komisji (zwanej dalej: „rozpatrywaną sprawą”);
 - stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w przedmiocie której wydano sporne postanowienie, była dopuszczalna, a ponadto,
- głównie:
- uwzględnienie wszystkich i bez żadnego wyjątku żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, które należy rozumieć jako wyraźnie powtórzone dla potrzeb wszelkich skutków prawnych;
 - zasądzenie od strony pozwanej na rzecz wnoszącego odwołanie wszystkich kosztów, jakie ten poniósł i które odnoszą się zarówno do postępowania w pierwszej instancji, jak i do etapu niniejszego odwołania; albo

pomocniczo,

- skierowanie niniejszej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, rozpoznającej w innym składzie, celem ponownego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od postanowienia wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej w dniu 18 lutego 2009 r., odrzucającego jako oczywiście niedopuszczalną skargę wnoszącego odwołanie, a mającą za przedmiot naprawienie rzekomo poniesionej przez niego szkody, ponieważ Komisja przesłał mu pismo dotyczące numeru faksu, do którego nie miał on dostępu.

Na poparcie swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi całkowity brak uzasadnienia w zakresie:

- niedopuszczalności żądania naprawienia szkody;
- niedopuszczalności żądań mających na celu, między innymi, aby Sąd „sprawdził niezgodność z prawem okoliczności powodującej rozpatrywaną szkodę”;
- daty przedstawienia odpowiedzi na skargę; w tym względzie podnosi się naruszenie procedury, ze skutkiem niekorzystnym dla interesów wnoszącego odwołanie, z tego względu, że nie dochowano obowiązku nieuwzględnienia treści odpowiedzi na skargę, ponieważ odpowiedź ta została złożona z przekroczeniem terminu.

Wnoszący odwołanie podnosi również naruszenie zasad rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2009 r. — Martinet przeciwko Komisji

(Sprawa T-163/09)

(2009/C 141/113)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Yvon Martinet (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.L. Fourgoux)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury Y. Martineta na stanowisko zastępcy członka Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów;
- nakazanie Komisji Europejskiej, Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu, Komisji Preselekcyjnej Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów rzeczywistego i merytorycznego rozpatrzenia kandydatury Y. Martineta w celu naprawienia w naturze szkody poniesionej ze względu na utratę szans;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej, Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu, Komisji Preselekcyjnej Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu jego kandydatury na stanowisko zastępcy członka Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) ze względu na to, że jego kandydatura nie została wzięta pod uwagę, ponieważ nie została dopuszczona przez służbę zajmującą się postępowaniem selekcyjnym z powodu przesłania wiceprzewodniczącemu Komisji, G. Verheugenowi, pod adresem innym niż dokładny adres wskazany w zaproszeniu do wyrażenia zainteresowania opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, C 2008, 41 A, s. 8.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi w odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności:

- niedopełnienie obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji stanowiącego istotną formalność, która powinna być spełniona;
- oparcie zaskarżonej decyzji na istotnej nieprawidłowości ustaleń faktycznych, jako że kandydatura został przesłana pod adresem wskazanym w zaproszeniu do składania kandydatur;
- naruszenie zasad dobrej administracji i równości szans kandydatów ze względu na nierozpatrzenie kandydatury skarżącego.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 18 lutego 2009 r. w sprawie F-70/07 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-166/09 P)

(2009/C 141/114)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druża strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie, w całości i bez żadnego wyjątku, postanowienia z dnia 18 lutego 2009 r., wydane przez pierwszą izbę Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-70/07 Marcuccio przeciwko Komisji (zwanej dalej: „rozpatrywaną sprawą”);
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w przedmiocie której wydano zaskarżone postanowienie, była dopuszczalna w całości i bez żadnego wyjątku;
- w razie potrzeby, stwierdzenie, że Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ zakwalifikował pewne żądania sformułowane w dokumencie wszczynającym postępowanie w pierwszej instancji, w rozpatrywanej sprawie, jako „demande de taxation des dépens” (sic, pkt 16 zaskarżonego postanowienia);
- o ile to konieczne, stwierdzenie, że Sąd do spraw Służby Publicznej był właściwy w zakresie wydania rozstrzygnięcia, jako sąd pierwszego stopnia, w przedmiocie wszystkich żądań wnoszącego odwołanie (zwanym dalej „żądaniem”) w rozpatrywanej sprawie; ponadto

tytułem głównym:

- uwzględnienie wszystkich i bez żadnego wyjątku żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, które należy rozumieć jako wyrażnie powtórzone dla potrzeb wszelkich skutków prawnych;

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz wnoszącego odwołanie wszystkich kosztów, jakie ten poniósł i które odnoszą się zarówno do postępowania w pierwszej instancji, jak i do postępowania w sprawie niniejszego odwołania; albo

pomocniczo:

- skierowanie rozpatrywanej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, rozpoznającej w innym składzie, celem ponownego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty na poparcie swoich żądań:

- niezgodność z prawem częściowego odesłania rozpatrywanej sprawy do Sądu Pierwszej Instancji, w szczególności w zakresie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 90 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz całkowity brak uzasadnienia;
- naruszenie błędna wykładnia i błędne zastosowania zasady du juge préconstitué de par la loi, jak również art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”);
- niezgodność z prawem odrzucenia wniosków poza tymi, w przedmiocie których Sąd do spraw Służby Publicznej uznał się za niewłaściwy, z uzasadnieniem, że są niedopuszczalne, w szczególności z powodu błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 90 regulaminu pracowniczego oraz pojęcia wniosku o naprawienie szkody accessoire à wnioskowi o stwierdzenie nieważności decyzji instytucji wspólnotowej, jak również całkowity brak uzasadnienia i dénatura­tion des faits;
- naruszenia procedury mogące poważnie szkodzić interesom wnoszącego odwołanie, ze względu na niedochowanie obowiązku nieuwzględnienia treści aktu, o którym mowa w pkt 11 zaskarżonego postanowienia w zakresie, w jakim został przedstawiony z przekroczeniem terminu, jak również ze względu na wezwanie stron do przedstawienia dokumentów nadzwyczajnych, załączonych następnie do akt sprawy w ramach postępowania w pierwszej instancji, mogących poważnie szkodzić interesom wnoszącego odwołanie;
- naruszenie zasad rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i w art. 47 Karty.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2009 r. — Vidieffe przeciwko OHIM — Ellis International Group Holdings (GOTHA)

(Sprawa T-169/09)

(2009/C 141/115)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Vidieffe Srl (Bologna, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Lamandini, D. De Pasquale i M. Pappalardo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Perry Ellis International Group Holdings Ltd

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 lutego 2009 r., z powodu naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 11 s 1) [zastąpionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L 78 s 1] lub nadużycia kompetencji, w części, w której decyzja ta częściowo uwzględniła odwołanie i uchyła decyzję Wydziału Sprzeciwów OHIM, w zakresie w jakim odrzucała ona sprzeciw dotyczący „skóry i imitacji skóry, wyrobów z tych materiałów nieujętych w innych klasach; waliz i toreb podróżnych; parasolek, parasoli i lasek”, należących do klasy 18, i wszystkich towarów należących do klasy 25, a w efekcie całkowite utrzymanie w mocy decyzji wydanej przez Wydział Sprzeciwów OHIM w dniu 22 lutego 2008 r. w ramach postępowania B 909 350;
- nakazanie OHIM podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia Sądu;
- obciążenie OHIM i Perry Ellis wszelkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „GOTHA” (zgłoszenie nr 3 665 957) dla towarów należących do klas 18 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Perry Ellis International Group Holdings, Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy „gotha” (nr 2 896 199) dla towarów należących do klas 3, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, a w każdym razie nadużycie kompetencji w drodze stwierdzenia, że w przypadku oznaczeń, które nie mogą zostać pomyłone, zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1)

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 141/108	Sprawa T-149/09: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Dover przeciwko Parlamentowi	53
2009/C 141/109	Sprawa T-150/09: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Ningbo Yonghong Fasteners przeciwko Radzie	53
2009/C 141/110	Sprawa T-153/09: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2009 r. — ISDIN przeciwko OHIM — Pfizer (ISDIN)	54
2009/C 141/111	Sprawa T-154/09: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — MRI przeciwko Komisji	55
2009/C 141/112	Sprawa T-157/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 18 lutego 2009 r. w sprawie F-42/08 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 kwietnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia	55
2009/C 141/113	Sprawa T-163/09: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2009 r. — Martinet przeciwko Komisji ...	56
2009/C 141/114	Sprawa T-166/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 18 lutego 2009 r. w sprawie F-70/07 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia	56
2009/C 141/115	Sprawa T-169/09: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2009 r. — Vidieffe przeciwko OHIM — Ellis International Group Holdings (GOTHA)	57

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>